

Veerkracht

Magazine van It's My Child
Zomer 2024

JAARGANG 3 | NUMMER 3

Wat je ook doet,
doe het met
je hele hart.

Weg uit een land
van angst
en dictatuur.

Van ambassadeur
naar projectleider.

Praten over drugs.

It's my child

Welkom bij Veerkracht Magazine 3

Dit is de derde editie van Veerkracht, een magazine dat gewijd is aan het transformatieproces van ouders die, vanuit alle hoeken van de wereld, naar Nederland komen om een nieuw leven op te bouwen. Deze ouders, die arriveren als vluchtelingen, immigranten of expats, komen voor bijzondere uitdagingen te staan, terwijl ze hun weg proberen te vinden in een nieuw cultureel en sociaal landschap. Desondanks zijn al hun verhalen een ode aan het uithoudingsvermogen van de menselijke geest en illustreren ze hoe liefde en veerkracht zijn verweven met het ouderschap. De verhalen weerspiegelen de schoonheid van de onwankelbare menselijke hoop en de grenzeloze liefde van ouders voor hun kinderen, ondanks de obstakels die ze onderweg tegenkomen.

Ouderschap is een universele onderneming die, tegelijkertijd, op alle fronten gevoed wordt door de culturele context. De filosoof Alain de Botton zei ooit: 'Onze capaciteit om geluk te ondervinden van esthetische objecten of materialistische producten lijkt grotendeels afhankelijk te zijn van de daaraan voorafgaande bevrediging van een meer relevante serie aan emotionele of psychologische behoeften, waaronder de behoefte aan begrip, liefde, zelfexpressie en respect'. Dit inzicht benadrukt de emotionele reis die immigranten-ouders afleggen, terwijl ze pogen om in een nieuw land de behoeften van hun kinderen te vervullen, balancerend tussen aanpassing en behoud van hun eigen culturele identiteit.

De essentie van ons magazine ligt in het overbrengen van de uitdagingen en triomfen van deze ouders. Zoals de poëet Khalil Gibran schreef in De Profeet: *'Je kinderen zijn niet jouw kinderen. Het zijn de zonen en dochters van het verlangen van het Leven naar zichzelf. Ze komen via jou maar niet van jou, en ook al zijn ze bij jou, ze behoren je niet toe'. Deze diepere waarheid toont zich in de verhalen die we delen. Het doet ons beseffen dat kinderen, los van waar ze geworteld zijn, individuen zijn die hun eigen reis maken, gevormd door het verleden dat zij met zich meedragen en hun nieuwe omgeving.'* Dit magazine is voor iedereen die ervoor open staat om de belevenissen van ouders van over de hele wereld te volgen,

door hun verhalen te lezen. Het biedt een kans om iets te leren over hun prachtige landen van herkomst, om te sympathiseren met hun verdriet en uitdagingen en om te ontdekken hoe zij het leven in Nederland aanvliegen. Of je nou onderdeel bent van een Nederlandse school, organisaties die met ouders te maken hebben, gemeenten, of simpelweg een nieuwgierige lezer bent: wij hopen dat de inhoud je waardevolle inzichten biedt en je een beter begrip en meer waardering brengt voor het diverse culturele landschap dat onze samenleving verrijkt. Zoals de socioloog Ann Swidler beschreef: 'Cultuur levert het gereedschap of de strategieën voor de actie die je kunt ontplooiën in het sociale leven'. Door de uiteenlopende culturele bagage die nieuwkomerouders meebrengen te herkennen en te waarderen, kunnen we met elkaar een meer aanmoedigende en inclusievere omgeving creëren voor alle gezinnen.

Veerkracht zet de eindeloze liefde die ouders voor hun kinderen voelen en hun geloof in het potentieel van hun kinderen in de schijnwerpers, ondanks de uitdagingen van integratie. Dit geloof klinkt door in de woorden van Maya Angelou: 'We mogen dan vaak verslagen worden, maar we moeten ons nooit verslagen voelen'. De verhalen van de ouders laten de onwankelbare inzet zien ten opzichte van het welzijn van hun kinderen, waarmee wordt aangetoond dat liefde en acceptatie doorslaggevend zijn, zelfs als je je pad probeert te vinden binnen een onbekend systeem.

Dank jullie wel dat jullie met ons mee willen reizen in dit magazine. We hopen dat Veerkracht jullie inspireert om je hart en geest te openen voor de diverse ervaringen en benaderingen van ouders uit allerlei delen van de wereld, om te komen tot een meer inclusieve en empathische samenleving.

Soha Surour
Oprichter en directeur van It's My Child

Wat doet It's My Child?

Veel ouders ondervinden moeilijkheden bij het opvoeden van hun kinderen. Ouders missen bijvoorbeeld het zelfvertrouwen om hun kind te ondersteunen bij hun ontwikkeling of staan voor andere uitdagingen met betrekking tot de relatie van hun kind. Deze uitdaging is vele malen groter bij ouders die onlangs naar een ander land zijn verhuisd. Denk hierbij aan nieuwkomerouders met hun eigen perspectief, opleiding, normen en waarden die niet bepaald passen bij de nieuwe omgeving.

It's My Child heeft een programma ontwikkeld dat ouders begeleidt en stimuleert om hun ouderrol te behouden om zo de (educatieve, psychologische, sociale etc.) ontwikkeling van hun kind te kunnen ondersteunen. De kracht van dit programma is dat het niet alleen ouders ondersteunt in hun ouderrol, maar dat het vooral de ontwikkeling en groei van de ouders zelf als prioriteit stelt. Hierdoor is het ouderbetrokkenheid programma tegelijkertijd een empowerment programma, gericht op het vinden van een plek in de Nederlandse samenleving.

Het programma richt zich op de persoonlijke behoeften van de ouders met betrekking tot hun eigen zelfgroei en -werkzaamheid, waardoor hun gevoel van werkzaamheid als ouders mogelijk wordt. Bij verschillende activiteiten zijn ouders ervan overtuigd dat ze invloed hebben op hun eigen leven en meer verantwoordelijk worden voor de beslissingen en kansen die ze nemen.

Ons concept van werk is gebaseerd op dit citaat. Het is verdeeld in drie pijlers;

'Ieder mens is gebouwd om zichzelf te ontwikkelen en heeft een natuurlijke relatie, autonomie en competentie.'

-Luc Stevens -

Autonomie

Ouders moeten voor zichzelf kunnen beslissen en hun eigen keuzes kunnen maken die passen bij hun behoeften en speciale omstandigheden. Zij moeten de bron van ondersteuning en begeleiding voor hun kinderen zijn.

Relatie en sociaal netwerk

Ouders hebben hun eigen sociale netwerk nodig, zowel met ouders die zich in dezelfde situatie bevinden als met andere ouders en experts. Ze moeten ideeën kunnen uitwisselen om zo van elkaar te leren, het gevoel hebben dat ze tot een groep mensen, dus deel uitmaken van een gemeenschap en het gevoel hebben dat ze in staat zijn zowel ondersteuning te kunnen bieden als te accepteren.

Bevoegdheid

De relatie tussen ouders en hun kind is een holistische relatie. Het is de enige permanente relatie, het is de fundering van ieder kind en alleen zij hebben alle competenties in huis om hun kind(eren) te begeleiden, daarom is het zo belangrijk dat ouders de enige zijn en controle moeten hebben over hun eigen gezinssituatie. Het enige wat ze nodig hebben, is extra ondersteuning en begeleiding die voldoet aan hun persoonlijke behoeften en verwachtingen, die soms in tegenspraak zijn met hun culturele normen maar niet dat ouders hun rol als ouder opnieuw op zich moeten nemen.

De stichting It's My Child biedt scholen en gemeenten een krachtig cultureel programma dat ouders motiveert, stimuleert en ondersteunt bij het behouden van hun ouderrol.

Onze ambassadeurs die ook ouders zijn met een vergelijkbare ervaring geven de ouders die meedoen aan dit programma het vertrouwen dat zij ook in staat zijn om hun kinderen te kunnen ondersteunen in hun nieuwe omgeving. Deze internationale en krachtige groep vrijwilligers begeleidt ouders bij het maken van hun eigen interventieplan om zelf de antwoorden te vinden op hun eigen vragen.

Inhoud Veerkracht

Verhalen van ouders

<i>Je bent wie je bent, ongeacht waar je bent</i>	6
<i>Wat je ook doet, doe het met je hele hart</i>	8
<i>Ook al komen we uit een Europees land, er zijn grote verschillen</i>	12
<i>Verhuizen is een soort tweede natuur geworden voor mij</i>	14
<i>Je start vanaf nul en moet alles opnieuw leren</i>	18
<i>Rasha vond haar eigen mensen</i>	20
<i>Het vinden van Nederlandse vrienden is het allermoeilijkst</i>	22
<i>Na de dood van haar man kwam Nahid naar Nederland</i>	24
<i>Van ambassadeur naar projectleider</i>	26
<i>Weg uit een land van angst en dictatuur</i>	42
<i>Ik leer mensen om hun lichaam en geest te kalmeren</i>	46
<i>Ingrijpende veranderingen zijn lastig voor je mentale gezondheid</i>	48
<i>De taallessen zijn ook de plek om je uitdagingen te bespreken</i>	52
<i>Ik liep huilend het vliegtuig in toen we vertrokken</i>	54
<i>Liefde is een eindeloos cadeau voor je omgeving</i>	56

Werkzaam in het onderwijs

<i>Wederzijdigheid</i>	34
<i>Even voorstellen: Jenny Olsthoorn</i>	36
<i>Ondertiteling</i>	40
<i>Een kwestie van geduld</i>	41

Groepsdiscussies

<i>Kinderen raken niet in de war van dubbele identiteit</i>	10
<i>Workshop over gamen en telefoongebruik</i>	16
<i>Uiten van emoties geeft helderheid</i>	30
<i>Hoe werkt het op de Taalschool?</i>	44
<i>Praten over drugs</i>	50

Stagaires bij IMC

<i>De meeste ouders doen hun best om minder beschermend te zijn</i>	28
<i>Is de ideale ouder in Oekraïne anders dan in Nederland?</i>	29
<i>School kan betrokkenheid van ouders vergroten door taalbarrières te slechten</i>	32
<i>Schriftelijke afspraken tussen ouder en school helpen</i>	33
<i>Belangrijke rol voor lezen</i>	35

Olga gaat terug naar Oekraïne

“Je bent wie je bent, ongeacht *waar je bent*”

“Mijn naam is Olga. Ik ben getrouwd, moeder van vier kinderen en kom uit Oekraïne. Ik ben geboren in Rubizhne, een klein stadje in het oosten van Oekraïne. Ik verhuisde naar de op een na grootste stad, Kharkiv, om aan de universiteit te gaan studeren. Na mijn afstuderen besloot ik daar te blijven. Kharkiv wordt ook wel de Silicon Valley van Oekraïne genoemd, omdat er veel grote internationale IT-bedrijven gevestigd zijn. Mensen die er wonen of op bezoek komen worden op slag verliefd op deze stad.”

“Na de oorlog ben je welkom voor een bezoek. Op mijn eenentwintigste ben ik getrouwd en startte ik een taalschool in Kharkiv. Mijn leven was zorgeloos en interessant, actief en levendig. Ik lanceerde allerlei projecten, nam deel aan conferenties en voedde mijn kinderen op. We bouwden een huis voor ons gezin en we reisden veel. We hielden van de plek waar we woonden.”

En toen... 24 februari 2022, 5 uur

“Mijn leven veranderde voor altijd. Het leven van alle Oekraïners veranderde op dat moment en zou nooit meer hetzelfde zijn. We zagen bommen vallen en hoorden explosies vlakbij. We waren zelf niet bang om dood te gaan, maar we waren wel bang dat de kinderen gewond zouden raken of dood zouden gaan. We moesten ons huis verlaten, omdat het maar 40 kilometer van de grens met Rusland lag. Een Oekraïense vriend, die al acht jaar in Nederland woonde, belde mij en zei dat er een baan voor mij was, plus een huis waarin we een half jaar konden gaan wonen. Zo kwamen wij in Nederland terecht.”

“Het land was niet nieuw voor ons. We waren hier al eerder op bezoek geweest, maar toen waren we toeristen. Het is totaal anders om een inwoner te zijn! Er waren een heleboel uitdagingen, maar dat was niks vergeleken met de oorlog. We maakten ons grote zorgen om onze familie en vrienden, ons land en de toekomst. Voor onszelf waren de uitdagingen een woonplek zoeken, een werkplek vinden, onderwijs voor de kinderen, gezondheidszorg, documenten en geld gerelateerde issues. Een van de belangrijkste vraagtekens die ik had als moeder, was natuurlijk ‘school’. Ik kende het systeem niet, de gebruiken, de aanpak, de onderwerpen; ik wist niet wat ik moest doen of waar ik de kinderen moest registreren... Mijn twee middelste kinderen kwamen op de Taalschool terecht en mijn oudste dochter op Ithaka. Ik bleef thuis bij mijn jongste

Olga links tijdens de training ‘Non violent communicatie’

dochter, Maria, en werkte tegelijkertijd online. Soms voelde ik me als een zeventienjarige student die niks voor elkaar had en een nieuw leven moest beginnen in een nieuwe stad. Maar ik was geen student meer. Ik was een mamma met vier kinderen. Terugkijkend op deze periode, kan ik me bijna niet voorstellen hoe we alles gedaan hebben. Ik denk dat het gelukt is dankzij de mensen om ons heen.”

Geen idee

“Onze Oekraïense vriend hielp ons om ons eerste huis te vinden, waardoor we Andre, Anne en Taeke leerden kennen, de vriendelijke familie die ons welkom heette. Daarna liet een andere familie in Utrecht, Ronald en Heidi die bevriend waren met Andre, ons een half jaar lang in hun huis logeren. Ze regelden dat al hun burens ons hielpen. In Nederland vonden we vrede, hoop en kracht. Maar er was nog iets: It’s My Child. Mijn dochter zei in de zomer tegen me dat ze mij had opgegeven als een actief type en dat ik kon helpen bij de zomerschool. Zo leerde ik Soha kennen, de coördinator van It’s My Child, en ons fantastische team. Als je me zou vragen waarom ik mee ging werken aan het zomerschoolproject, zou ik ‘geen idee’ zeggen. Ik houd ervan om met mensen te werken, mensen te ondersteunen en met anderen samen te zijn. Het voelde alsof ik daar thuishoorde.”

Op de zomerschool zorgde ik voor de planning van de Nederlandse taallessen. Vanzelfsprekend kreeg ik daar hulp bij, van Nederlandse studenten. Dankzij It’s My Child realiseerde

Gorky park in Kharkiv, Oekraïne

ik me dat je bent wie je bent, ongeacht waar je bent. Het herinnerde mij eraan dat we onze uiterste best moeten doen op de plek waar we zijn. Hier vond ik mijn tweede familie. It’s My Child biedt een kans om je eigen community op te bouwen in een vreemd land en om nieuwe mensen te ontmoeten en van hen te leren. Ik geniet van elke bijeenkomst. We zijn er voor elkaar, delen onze ervaringen, organiseren workshops en leren elkaar nieuwe vaardigheden.

Geweldloze communicatie

Afgelopen winter had ik de leiding bij de organisatie van een serie workshops in geweldloze communicatie. Die aanpak is gebaseerd op de methode van Marshall Rosenberg, waarbij mensen leren om naar elkaar te luisteren, elkaar te begrijpen en zich beter leren uitdrukken op een geweldloze en heldere manier. Ik had over deze methode gelezen en ik wilde die informatie delen met andere ouders bij It’s My Child. We nodigden een expert uit om ons les te komen geven in tien sessies van vier uur. We leerden hoe je empathisch kunt zijn, hoe je goed luistert en hoe je je gedachten kunt delen. Het herinnerde ons eraan om toleranter en geduldig te zijn met elkaar. Ik ben ervan overtuigd dat de methode van geweldloze communicatie een ‘must’ is voor elk mens op aarde. Deze cursus stimuleerde ons niet alleen om betere ouders te zijn, maar ook om betere mensen te zijn. Ik heb alle technieken die we hebben geleerd toegepast en dat heeft geleid tot een paar positieve veranderingen in mijn leven. Ondanks dat ze een kleine kamer moesten delen met z’n vieren, hebben mijn kinderen van mij geleerd hoe ze elkaars persoonlijke ruimte en privacy toch konden respecteren. Daarnaast zijn ze eraan gewend geraakt om geweldloze communicatietechnieken te gebruiken in hun dagelijkse leven. Mijn oudste dochter, een puber, is een van de beste leerlingen van haar klas in de Nederlandse taal geworden en is aangenomen op een goede reguliere school. Intussen zitten mijn jongste kinderen ook al op een reguliere Nederlandse school.”

Terug

“Deze zomer hebben we besloten om terug te gaan naar Oekraïne. We hebben het gevoel dat ons land ons nodig heeft. De dingen die ik geleerd heb, de steun die ik voelde; ik zal het nooit vergeten en ik ga proberen om alles wat ik geleerd heb te implementeren om Oekraïne vooruit te helpen.”

Milica's verhaal:

“Wat je ook doet, doe het met *je hele hart*”

“Als je aan mijn vader vroeg hoe het ging, antwoordde hij standaard: ‘Het is zo goed als het maar zijn kan. Als het nog beter was, zou dat niet goed zijn’. Servië is niet meer de plek waar mijn huis staat, maar het blijft voor altijd mijn thuis. Het land dat je leert om nooit op te geven. De familie die tegen je zei dat je alles wat je doet altijd met je hele hart moet doen. Waar mensen tegen je zeggen dat na regen de zonneschijn komt. Waar sommige woorden zo mooi zijn dat je ze niet kunt vertalen in andere talen. Het land waar twee geschriften worden gebruikt (red.: het Cyrillische en Latijnse). Waar de meeste achternamen op -ic eindigen. Het is een land met heerlijk eten, vriendelijke mensen, prachtige natuur en een slechte smaak wat betreft leiders.”

“We hebben geweldige festivals. Exit Festival is een muziekfestival dat voor het eerst plaatsvond in 2000 en ik ben er bijna elk jaar geweest. Het wordt gehouden op de top van een historisch fort in Novi Sad. Het was de perfecte locatie om mensen uit het buitenland te ontmoeten en te feesten op muziek. Het was een soort ontsnapping, een verrukkelijke ontsnapping.”

Keuzevrijheid

“Ik ben Milica Ivankovic en dit is mijn verhaal. Wij hadden geluk. Het was geen oorlog of armoede wat ons naar dit land van tulpen en windmolens bracht. In Servië hebben we geprobeerd een goed leven voor onze kinderen op te bouwen, maar zoals het er nu voorstaat in Servië... we zagen het niet meer zitten. Ons besluit om te vertrekken was ook een beetje filmisch. Twee mensen van middelbare leeftijd staan op een avond op het balkon van hun terras, ze zien de zoveelste onrechtmatigheid gebeuren in hun stad en zeggen: ‘Laten we weggaan hier. Onze kinderen verdienen keuzevrijheid’. Een paar maanden later zijn die twee mensen, met twee kinderen en een hond, via een 18-urige reis op weg naar hun nieuwe huis in Nederland.”

“Wij kregen de kans om opnieuw te beginnen. En nu voelen we zoals pasgeborenen. Of misschien zoals peuters die kunnen lopen, maar de taal van hun omgeving nog niet kunnen spreken.

De iconische klokkentoren Novi Sad, Servië

We zijn in contact met verschillende mensen van over de hele wereld, ook met ouders die uit allerlei landen komen maar dezelfde angsten en hoop voor hun kinderen hebben. Ik ben gefascineerd door al die diversiteit. Ik absorbeer het allemaal zo intens dat ik de obstakels van deze samenleving en dit land waarschijnlijk niet goed zie. Als je me echter zou vragen of ik worstel in Nederland, dan zou ik ja zeggen. Zeker, je krijgt de kans om opnieuw te beginnen, maar je begint weer bij nul en moet alles tegelijk leren. De tijd lijkt te vliegen en gaat meestal achteruit.”

Perfekte combinatie

“Maar ben ik van plan om het op te geven? Nooit. Door het stemmetje in mijn hoofd dat stilletjes zegt: ‘Het is zo goed als het maar zijn kan. Als het nog beter was, zou dat niet goed zijn. Ga verder...’ Combineer je oude en je nieuwe leven, accepteer alle goede dingen die op je af komen en houdt vast aan de goede dingen die je zelf hebt meegebracht. Uiteindelijk krijg je dan de perfecte combinatie van persoonlijk geluk.”

“Ik heb besloten om dankbaar te zijn voor deze kans en als het moment komt dat wij het niet meer herkennen als ons eigen verhaal, dan trekken we verder. Als je eenmaal bent gegaan, zal het de volgende keer makkelijker zijn.”

“Ik ben alleen bang voor mijn kinderen. Hebben we hun wortels te vroeg afgesneden? Hebben we hen verplant op de meest onschuldige leeftijd, vol blijdschap, vrienden en plezier? Verwachten we te veel van hen? Hebben we in hen een nostalgisch zaadje geplant en zal alles in hun toekomst worden beïnvloed door de wens om terug te keren? Zij waren zich niet bewust van de dagelijkse obstakels en beperkingen in Servië, of van de angst en ontberingen waar wij mee te maken hadden. Ze waren kinderlijk gelukkig, precies zoals het hoort. Delen ze ons verhaal, zijn ze gefascineerd door diversiteit, of is het tegendeel

waar en willen ze zich omringen met mensen die hetzelfde zijn als zij? Dit zijn de grote twijfels die ik heb. Hebben we de juiste beslissing genomen voor onze kinderen? Deze vraag laat mij niet los.”

Onderdeel van het verhaal

“Als we het filmische beeld van dit verhaal vasthouden, richt de camera zich nu op het enthousiaste gezicht van een vrouw van middelbare leeftijd, een vreemdeling in een nieuw land die tijdens het scrollen op internet een organisatie tegenkomt met een naam waar ze vrolijk van wordt: It's My Child. Die vrouw bevindt zich daarna tussen de meest ongelooflijke ouders op aarde en realiseert zich dat in hun gezelschap haar hart sneller gaat kloppen. Ik kreeg de ruimte om mezelf te laten zien, te zijn wie ik ben en te doen wat ik kan en wat mij gelukkig maakt. Ik werd onderdeel van het verhaal van It's My Child. Vorige zomer mondde dat verhaal uit in een machtig mooi zomerkamp voor de kinderen van Taalschool, waar ik de leiding had. Organiseren, tekstschrjven, conceptuele oplossingen bedenken, het soort creativiteit waar ik van houd en waarin ik zelfstandig kan acteren. Het is precies het soort werk wat ik leuk vind en wat ik vroeger deed. Alle inzet werd weerspiegeld

in de blij gezichten van kinderen die een week vol plezier en spelletjes meemaakten. Kinderen die de wind in de rug hadden en, samen met mijn kinderen, door konden stromen naar openbare Nederlandse scholen om daar hun reis in dit nieuwe land vervolgen.”

Meer ambities

Na het eerste zomerprogramma komt het volgende, uitgebreider, en nóg succesvoller. Met nieuwe trots en hoop dat deze vreemdeling blijdschap kan brengen aan zo een grote groep kinderen en mijn vader zei: ‘Het is zo goed als het maar zijn kan...!’ Maar laten we de camera wat dichtbij rollen. Wat is er nog meer gaande? Helpen bij het ontbijtproject voor kinderen die niet genoeg eten hebben thuis, creatieve oplossingen voor workshops ontwerpen, bijeenkomsten organiseren voor nieuwkomers, activiteiten voor ambassadeurs organiseren (Nieuwjaar, verjaardagen, International Women's Day, ...) en zorgen dat families elkaar ontmoeten op bijeenkomsten. Ik zie nu al een levenslange vriendschap ontstaan tussen mijn zoon en een jongen uit Uruguay, die elkaar op een van deze bijeenkomsten hebben leren kennen...”

Milica met haar dochter. “Onze kinderen verdienen keuzevrijheid”

“Kinderen raken niet in de war van *dubbele identiteit*”

Bij dit gespreksonderwerp waren de ouders voorzichtig, zeker in vergelijking met andere onderwerpen. Ouders waren voorzichtig bij vragen over in hoeverre zij hun culturele identiteit behouden voor hun kinderen, terwijl zij zich intussen ook een nieuwe Nederlandse identiteit aanmeten. Toen de andere landen van de Verenigde Naties de situatie in Nederland beoordeelden, ontving Nederland 23 aanbevelingen rondom haatzaaiing en haatmisdrijven tegen migranten.

Ouders die zich uitspreken voor behoud van elementen van hun vroegere culturele identiteit, zouden zichzelf daarmee in een kwetsbare positie kunnen plaatsen, omdat hun gedachten worden gepubliceerd in dit magazine. Alle namen zijn om die reden pseudoniemen en de landen van herkomst zijn gegeneraliseerd bij dit verhaal. Na afloop van de discussie deelde Marjolijn Distelbrink, Senior Onderzoeker bij het Verwey-Jonker Instituut, haar expertise over dit onderwerp (zie kader).

Beste van twee werelden

Hoewel ouders toegaven dat er moeilijkheden bestaan bij het opvoeden van kinderen met, tegelijkertijd, een buitenlandse en een nieuwe Nederlandse identiteit, waren alle ouders redelijk overtuigd van hun eigen capaciteiten om deze taak goed te volbrengen. Men was het erover eens dat zij blij waren de mogelijkheid te hebben om de beste onderdelen van beide culturen te kiezen, en die mee te geven aan hun kinderen. Daria vertelt bijvoorbeeld dat het leuk is hoe betrokken vaders in Nederland vaak zijn bij hun gezin. Dit beïnvloedt het beeld van vaderschap dat zij en haar vrienden uit Oost-Europa hebben: “Vaders doen meer mee hier. Het is alsof de kinderen twee moeders hebben!” Ook Zuzana geeft aan dat haar kinderen niet in de war raken van hun dubbele identiteit. Het kiezen welke culturele elementen uit haar eigen cultuur belangrijk waren om te behouden, vond ze niet moeilijk: “Als die gewoontes andere kinderen of de maatschappij geen kwaad doen, dan wil ik ze graag behouden.” Andrea noemt Kerst als voorbeeld: “Hier hebben we Sinterklaas, terwijl we in de Filipijnen de Kerstman kennen en het is prima om allebei te vieren”. De drie punten die alle ouders steeds naar voren brachten

in het gesprek gingen over de volgende thema's: geloof en tradities, taal, en gastvrijheid. Dat waren de elementen die de ouders willen behouden uit hun eigen culturen en aanleren aan hun kinderen in Nederland. Sommige kleinere gewoontes die werden genoemd, gingen over bijvoorbeeld eten, mode en fietsen.

Geloof en tradities

“Internationale Vrouwendag is een groot ding in mijn thuisland”, begint Zuzana. “Wij zorgden altijd dat onze kinderen bloemen en cadeautjes meenamen voor hun vrouwelijke leraren. Mijn dochter is nu het enige meisje op school dat dat doet, maar ik zei tegen haar ‘Het is onze traditie, je kunt dat hier naartoe meenemen en aan de leraar uitleggen waarom wij dat belangrijk vinden’; dus aan die gewoonte houden we vast.” Behrouz vertelt dat hij blij is dat zijn kind hier niet alle tradities uit zijn land van herkomst hoeft te volgen, maar sommige daarvan wel kan volgen: “We vieren nog steeds de belangrijke dagen die te maken hebben met onze geschiedenis en cultuur. We leren die ook aan onze kinderen. Dat zijn de goede dingen uit onze cultuur die we behouden.” Daria zegt dat hoewel ze haar kinderen nog steeds leert over de traditionele feestdagen in haar cultuur, het toch niet helemaal hetzelfde is. Ze legt uit: “Er is geen sfeer. Zelfs als je drie of vier gezinnen bij elkaar krijgt, is het niet genoeg. Je kunt de geur van Orthodox Pasen bijvoorbeeld niet nabootsen. Het is moeilijk om deze tradities, ook de leuke, te bewaren, door dat gebrek aan sfeer eromheen. De tradities doen mij denken aan mijn moeder, zus, en thuis en zij zijn er hier in Nederland niet bij... We hebben mensen nodig om feestdagen te vieren.” De discussie ging verder over de Nederlandse traditionele

feestdagen en alle ouders werden daar vrolijk van. Sara zegt: “We doen allemaal mee op Koningsdag, met oranje aan, en iedereen is blij.” Een andere ouder, Yusra, heeft zin in de vrijmarkten en vraagt enthousiast: “Dat is de dag met de openluchtmarkten toch? Dat vind ik superleuk!”

Meerdere moedertalen

Alle ouders waren duidelijk gemotiveerd om hun kinderen vloeiend Nederlands te leren spreken. Yusra zegt trots: “Nederlands leren is goed voor mijn dochter, ze werkt hard op school en haalt hoge cijfers, ze leert heel snel!” Yusra en andere ouders benoemen ook het belang van hun moedertaal. Zuzana zegt: “Buiten huis kunnen mijn kinderen Nederlands spreken, maar thuis is onze moedertaal heel belangrijk”. Behrouz legt uit: “Soms, als mijn dochter Farsi spreekt, haalt ze het door elkaar met Nederlands of Engels. Soms vergeet ze woorden in Farsi. Dat is normaal, we leggen geen druk op haar. Ze gaat een keer per week naar Farsi taallessen om te oefenen. Ik wil niet dat ze het helemaal vergeet”. Enkele ouders zeggen dat het lastig is als er meerdere moedertalen worden gesproken thuis. Dat maakt het moeilijker om de talen in leven te houden in de familie. Hoewel Andrea in haar Filipijnse thuisland vooral Engels sprak, heeft ze sinds ze in Nederland is een nieuwe strategie: “Mijn man en ik doen bewust ons best om Filipijns te spreken tegen onze kinderen, zodat ze die taal niet vergeten. We hebben ook wekelijks een filmavond en een keer per maand kiezen we sowieso een Filipijnse film uit om samen te kijken.”

Expertvisie van Marjolijn Distelbrink

“Ik doe met collega's veel onderzoek onder ouders met een migratieachtergrond. Zowel onder ouders die kort in Nederland zijn, als onder ouders die hier zijn geboren maar wortels elders hebben. Zie ook www.kis.nl.”

In de discussie die deze nieuwkomerouders hebben, herken ik de wens van veel andere migrantenouders dat hun kinderen belangrijke waarden uit de eigen cultuur of religie mee blijven krijgen. En dat de Nederlandse opvoeding een inspiratie kan zijn, maar tegelijkertijd geen einddoel is. Het is voor kinderen ook belangrijk om verbonden te blijven met de cultuur of religie waarin zij of hun ouders eerder opgroeiden. Mooi om te zien is dat de ouders belang hechten aan de eigen taal, en deze thuis spreken met de kinderen of aanleren via lessen in het weekend. Dat zien we bij andere ouders ook

Gastvrijheid

Iets waar alle ouders het over eens waren, was hun manieren van gastvrijheid tonen. Zij verbonden dit aan hun cultuur en hopen dat hun kinderen even gastvrij worden. Daria legt uit: “Nederlandse mensen vrij zijn om te doen waar zij zin in hebben. Thuis deden we dingen die we zelf niet per se leuk vonden toch, voor onze familie en vrienden. Hier hoeft je iets niet te doen als je er geen zin in hebt”. Voor de meeste ouders ging dat tegen hun idee van gastvrijheid in. Zij willen zorgen dat hun kinderen hun vriendschappen prioriteren boven hun eigen belangen, want voor hen is dat de manier om gastvrijheid te tonen, en gastvrijheid is onderdeel van hun cultuur.

Behrouz legt uit dat hij schrok toen hij de burens uitnodigde om langs te komen om een relatie op te bouwen met de Nederlanders in zijn buurt: “Mijn buurman ging terug naar binnen om zijn agenda te halen en vroeg mij wanneer ze langs zouden komen. Volgende week woensdag? Ze wonen naast ons, ze kunnen altijd langskomen!” Het idee van gastvrijheid van de ouders stond in contrast met de Nederlandse directheid en planning, dus alle ouders wilden hun kinderen opvoeden vanuit het idee om flexibel en spontaan te zijn richting andere mensen.

Vriendenbalans

Veel ouders, zoals Andrea, spraken ook over het organiseren van speelafspraken voor hun kinderen met Nederlandse kinderen: “Op die manier krijgen mijn kinderen de kans om de dynamiek van een Nederlands gezin te zien”. De kinderen van Behrouz zitten nu op een Nederlandse reguliere school en hij moedigt zijn kinderen ook aan om bij klasgenootjes te spelen: “Er zijn mensen uit mijn land van herkomst en het is fijn om met die gemeenschap om gaan, maar ik wil niet alleen met hen bevriend zijn. Ik wil ook een Nederlandse gemeenschap om ons heen verzamelen. We wonen hier, dus het is belangrijk voor mijn kinderen om een balans te hebben tussen allebei.”

en het wordt ook aangeraden om thuis juist de taal die je als ouder het beste beheerst met de kinderen te spreken.”

“Ik zie bij deze ouders weinig ervaring met botsingen rondom waarden terug, of ervaringen met discriminatie of racisme. Dit zien we bij onze onderzoeken doorgaans meer. Wat zou kunnen meespelen, is dat de ouders die hier zijn geïnterviewd vooral als expat naar Nederland zijn gekomen en een wetenschappelijke opleiding hebben; zij hebben een andere positie dan ouders die wij vaak spreken. Misschien is het ook nog iets minder duidelijk of ze op termijn in Nederland willen blijven. Als je hier geworteld bent, en je kinderen zijn hier geboren, of je komt hier als vluchteling, kunnen dit soort thema's meer op de voorgrond staan. Zeker als je kwetsbaar bent doordat er op een bepaalde manier naar jouw religie of achtergrond wordt gekeken.”

Milena verliet Servië

Milena met haar man, dochters en hond

“Ook al komen we uit een Europees land, er zijn *grote verschillen*”

“Mijn naam is Milena en ik kom uit Belgrado, de hoofdstad van Servië, een mooi land in de heuvelachtige Balkan. Servië is een land met een lange historische en culturele geschiedenis en met magische natuurgebieden. Een land dat bekend is door wereldberoemde atleten zoals Novak Djokovic, artiesten zoals Nadezda Petrovic en wetenschappers zoals Nikola Tesla. De oudere generaties kenden ons land nog als Joegoslavië, samen met de omliggende republieken. In Joegoslavië ben ik 42 jaar geleden geboren.”

“Helaas begon, ondanks alle positieve kanten, de boel toch uit elkaar te vallen en dat is vandaag de dag nog steeds gaande. De situatie verandert soms van vorm en wordt dan meestal nog erger. Die ontwikkelingen maken dat Servië nu lijkt op de middeleeuwen. In Belgrado is een heel bijzonder historisch gedeelte: Zemun. Daar heb ik mijn hele leven doorgebracht. Zemun ligt trots te schitteren op de heuvelachtige rechterflank van de Danube, een rivier die jullie kennen als de Donau. Het Romeinse, het Byzantijnse en het Oostenrijks-Hongaarse keizerrijk hebben door de eeuwen heen hun sporen achtergelaten waardoor Zemun getransformeerd is in een schitterende mix van smalle straatjes, schattige huisjes, charmante gebouwen en adembenemende vergezichten vanaf de Gardosh heuvel naar de oude stad en de Donau in de diepte.

Zemun is zo bijzonder door de unieke Boheemse sfeer. Altijd levendig, betovert de stad je met haar kleurrijke markt de frisse en zoete geur van de rivier, de prachtige cafés en restaurants en de pittoreske straten.”

Gedrenkt in corruptie

“Je kunt je afvragen waarom je een dergelijke plek zou verlaten? Nou, de vorige regeringen, aangevoerd door de huidige, hebben het gepresteerd om het land stap voor stap te ruïneren. Er heerst geen recht meer, het is gedrenkt in corruptie, luiheid en oppervlakkigheid voeren de boventoon. De inwoners blijven vechten voor een betere toekomst, maar hebben het vertrouwen daarin verloren. In de laatste decennia hebben veel mensen het land verlaten en in juli 2023 voegden wij ons bij die

groep. Ik dacht dat dat nooit zou gebeuren. Toen we kinderen waren, opgroeïend tijdens de oorlog onder het juk van sancties in een land waarvan alle grenzen gesloten waren, leek het een droom om naar een ander land te kunnen gaan. Maar na zoveel jaren te hebben doorgemaakt binnen dat systeem, zijn we in de 40, zijn onze ouders oud en is het concept van vertrekken veranderd voor ons. Het enige wat ons voorwaarts dreef, toen we hoorden dat mijn man een nieuwe baan in Nederland zou krijgen, was de kans op een betere toekomst voor onze kinderen. We dachten ook dat het voor onszelf, door afstand te nemen van de beroerde situatie, misschien ook een mooie kans was. Maar toen werd ik overvallen door een lastige factor in onze beslissing: het schuldgevoel over het achterlaten van alles en iedereen.”

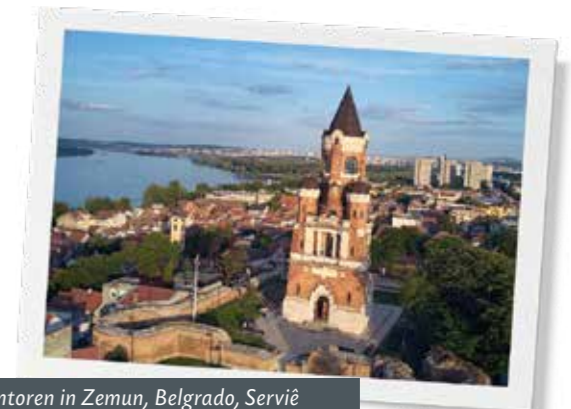
Vertrouwen verliezen

“Het grootste probleem voor mij als ouder was hoe de kinderen zouden leren omgaan met alles, de nieuwe omgeving, een nieuw huis, nieuwe taal, nieuwe vrienden. Alles is nieuw en onbekend. Maar toen realiseerde ik me dat ik ook niks weet over onze omgeving. De kinderen merkten dat meteen en begonnen hun vertrouwen in mij te verliezen. Dat je kinderen hun vertrouwen verliezen in jou als ouder, is een aangrijpende ervaring. Dus ik ben direct begonnen alles te leren wat er te leren viel en openlijk mijn gevoelens te bespreken met de kinderen, zodat zij voelden dat ze niet de enige waren die van slag waren. Ook leerden ze dat ze mij soms konden helpen bij het aanpakken van mijn eigen uitdagingen. Het was heel belangrijk om veel te weten te komen over de steden en het openbaar vervoer, zodat we ergens heen konden gaan zonder dat de kinderen mij ervan konden betichten dat ik ze per ongeluk meenam naar de andere kant van de wereld. Dit is slechts een van de simpelere voorbeelden, want natuurlijk moesten we vanaf de allereerste dag op allerlei niveaus bijleren. Ik leerde bijvoorbeeld fietsen met de hulp van mijn jongste dochter.”

Anders georganiseerd

“Ook al komen we uit een Europees land, hebben we grote verschillen gemerkt tussen Servië en Nederland. Het voorbeeld over openbaar vervoer is daar eentje van. Het zorgsysteem brengt veel zorgen met zich mee voor ons als ouders, omdat er zoveel dingen zijn waarvan wij niet begrijpen hoe ze werken. Het is compleet anders georganiseerd dan in Servië. Er zijn zoveel parken en speelplekken, maar om de een of andere reden zijn die meestal leeg. Dat vinden onze kinderen erg jammer. De Nederlandse houding ten opzichte van onderwijs is ook anders. Als je blijft zitten in Servië, is dat een soort tragedie voor de hele familie en in Nederland lijkt het wel alsof het heel gewoon is om kennis te consolideren door een jaartje te blijven zitten. Ik denk dat het maar net is hoe je ertegenaan kijkt. In Servië hebben we geleerd om je grenzen op te rekken en jezelf uit je comfort zone te halen, als je iets wilt bereiken en hogere cijfers wilt halen. En hier horen we vaak dat kinderen hun eigen aanleg mogen volgen en zichzelf niet in stukken hoeven te scheuren voor betere schoolresultaten. Ouders in Servië worden betrokken bij het hele leerproces van hun kinderen; in Nederland krijgen we dat inzicht niet. Daardoor is het lastig voor een ouder, vooral als je de taal niet goed spreekt, om je kinderen te begeleiden bij hun schoolwerk, zoals we dat gewend waren. In elk geval doen we ons uiterste best en proberen we zoveel mogelijk met hen mee te leren.”

“Op school zijn we heel goed ontvangen. De schoolleiding en leraren zijn zo vriendelijk en behulpzaam. Iedereen kent de namen van alle kinderen die er rondlopen, dus ik denk dat kinderen en ouders zich daardoor zo gewaardeerd voelen. Er was een mooi moment op de school van mijn dochter, waar ik erg dankbaar voor ben. Dat is het feit dat ik een hele bijzondere vrouw uit mijn geboorteland ontmoette die mij introduceerde bij de It's My Child-vrijwilligersorganisatie. Voor mij was dat een teken van het lot. Omdat ik altijd al geïnteresseerd was in dat soort werk, heb ik mezelf direct opgegeven. Vanaf september, toen de vergaderingen begonnen, tot op de dag van vandaag is het een zegen om lid te zijn van deze organisatie. Het heeft me op allerlei manieren geholpen en dat doet het nog steeds. We moeten toegeven dat de situatie van een nieuwkomerouder niet makkelijk is, geloof me.

Millenniumtoren in Zemun, Belgrado, Servië

Deel van een team

“Allereerst geloof ik dat iedereen de cursus over de It's My Child-methode zou moeten volgen. Die training wordt gegeven door de stichter van It's My Child, de fantastische Soha. Binnen de organisatie word je uitgenodigd om te zijn wie je bent, hoe je je ook voelt. Je kunt je ontwikkelen, je interesses, talenten, vaardigheden, gedachten en ideeën delen met anderen en wordt daar zeker ook om gewaardeerd. Te beseffen dat je zomaar deelgenoot kunt worden van een fijn team dat geweldige projecten realiseert waar velen van mee kunnen profiteren, is een heerlijk gevoel. Het biedt een onbetaalbare kans. Of, als je soms gewoon even een kop koffie wilt drinken met een vriendelijke groep mensen van over de hele wereld, om ervaringen uit te wisselen of gewoon erbij te zitten en te luisteren, ben je welkom om precies te doen wat je wilt. Ik kan alleen maar zeggen dat ik me gezegend voel dat ik deze mensen heb mogen ontmoeten in mijn leven.”

“Ik heb de kans gekregen om te helpen bij het organiseren van enkele activiteiten en dat voelde goed. In het kader van wat ik zei over de zorg, heb ik het plan opgevat om een aantal sessies te organiseren over het Nederlandse zorgsysteem, om nieuwkomerouders wegwijs te maken rondom dit belangrijke aspect van het Nederlandse leven. Er borrelt altijd wel iets in de keuken van It's My Child. Op dit moment zijn we bezig met de zomerschool, een project dat zich richt op een fijne tijd ter afsluiting van het schooljaar voor kinderen en ouders. Ik kijk uit naar de implementatie van een aantal prachtige nieuwe projecten. Blijf aangehaakt en voel je welkom!”

Rana kwam uit New York via Istanbul

“Ik ben bijna twintig keer verhuisd in mijn leven, binnenlands en naar verschillende buitenland. Dus ik weet nu precies wat het gezegde ‘home is where the heart is’ betekent. Waar je ook terecht komt, je kan er een ‘thuis’ van maken. Ik ben opgegroeid het plattelands en buitenwijken van de Amerikaanse staat New York. Natuurlijk voel ik me verbonden met het gebied waar ik ben opgegroeid. Sentimenten over de geluiden, de levensstijl en hoe we festiviteiten vierden, komen dan in mij naar boven.”

“De herinneringen uit die tijd ruiken naar vers gemaaid gras, aardbeinvelden, het bos achter onze tuin. Ik herinner me de momenten dat ik samen met mijn moeder in de tuin werkte. Vanaf mijn puberteit tot ik volwassen werd, woonde ik in Istanbul; een verhuizing die maakte dat ik mijn vertrouwen verloor, heimwee ontwikkelde en begon te twijfelen aan alles. Me aanpassen aan het hogere niveau van onderwijs en de taalbarrière in Turkije zorgden voor een paar uitdagende jaren. Uiteindelijk werd Istanbul een fantastische speeltuin voor mij... die stad heeft iets organisch en bevrijdends.”

Betere omgeving

“Na nog een paar verhuizingen naar Amerika, Turkije en andere buitenlandse locaties, bracht mijn pad me met mijn man en drie kinderen naar Nederland. Mijn echtgenoot kreeg hier een baan aangeboden, maar de beslissing werd ook gevoed door onze hang naar een betere omgeving, vooral wat betreft de scholing van onze kinderen. Als het alleen aan mij had gelegen, was ik in Istanbul gebleven. Ik had naar een buurt kunnen verhuizen waar ik mijn eigen hobby's en vrienden had kunnen vinden, maar als moeder voelde ik de verantwoordelijkheid voor onze drie kinderen. Verhuizen is inmiddels een soort tweede natuur geworden voor mij, ik gedij er goed bij en mijn kinderen ook. Ze hebben nog nooit langer dan een jaar op dezelfde school gezeten, dus ik ben het gewend om verder te trekken, maar zij ook. Dit is de eerste keer dat ze ergens gaan wonen voor een langere periode.”

“Ik kan geen specifieke hobbels aanwijzen rondom onze verhuizing naar Nederland. Ik houd van de regen en van de donkerte bijvoorbeeld. Ik ben dolblij met het fietsen, de sociale aansluiting, het is een mooie manier van met elkaar omgaan. Ik

Rana met haar gezin aan tafel

“Verhuizen is een soort tweede natuur geworden voor mij”

vind het geweldig om te zien hoe mensen hier hun leven leven, met hun kinderen in een zitje op het stuur of achterop. Dat is zo leuk om te zien, ik word er gelukkig van. Ook probeer ik een voorbeeld voor mijn kinderen te zijn door ze te laten zien dat iets nieuws uitproberen misschien een beetje eng is, maar dat het belangrijk is om door te zetten.”

Bezorgd

“Ik maak me enigszins druk om de schoolopleiding van mijn zoon. Ondanks het feit dat hij erg snel is met het leren van talen, muziek en wiskunde, heeft hij nog steeds niet het niveau om volgend jaar naar een Nederlandse school te gaan. Mijn voorkeur voor een Nederlandse school komt voort uit het feit dat er op de schakelschool buiten het klaslokaal maar beperkt Nederlandse gesproken wordt. De leerlingen neigen naar talen die internationaal makkelijker begrepen worden. Mijn bezorgdheid is ook ontstaan doordat de schakelschool in eerste instantie zei dat het maar één jaar zou duren.

Coachen

“In mijn eerste week in Nederland heb ik meteen een bijeenkomst van It's My Child bezocht. De steun en stimulans die ik daar ontving, hebben me gemotiveerd om een bijdrage te leveren aan dit unieke project voor ouders. Dat maakte dat ik een doel had, een richting. Er komen hele verschillende mensen hier naartoe, maar we hebben een gedeelde ervaring. Ik besloot om me te richten op het coachen van andere nieuwkomers, strategieën aan te bieden die helpen om het leven in een nieuw land te omarmen en om te letten op je mentale en fysieke gezondheid tijdens het hele inburgeringsproces. Ik heb Engels gegeven aan anderen en bedacht dat ik dezelfde strategie kon toepassen om Nederlands te leren. Ik heb mijn enorme ervaring in verhuizen gebruikt om een nuttige workshop voor andere nieuwkomers te creëren.”

Boğaziçi Universiteit Istanbul, Turkije

Workshop over *gamen* en *telefoongebruik*

De psychiëtriestudent die stageliep bij It's My Child, Jerusha, organiseerde een workshop voor de ouders over kinderen, videogames en buitensporig telefoongebruik. Hoe gaan ouders op verschillende manieren om met dit issue? Wat zegt de huidige ontwikkelingspsychologie over de methodes om gaming en telefoonverslaving onder jongeren te navigeren? Hebben nieuwkomerfamilies eigenlijk wel unieke uitdagingen, aangezien ieder ander gezin ook moet leren hoe je kinderen in een digitale generatie het beste kan opvoeden? We kijken mee met de workshop...

Christina komt uit Nigeria en heeft drie kinderen op de lagere school. Sally komt uit de VS en heeft ook drie kinderen van ongeveer dezelfde leeftijd. Beide families zijn een half jaar geleden naar Nederland verhuisd. De deelnemers van de workshop hadden een verscheidenheid aan nationaliteiten en verschillende familiesamenstellingen. Hun namen werden niet

gevraagd, in de hoop op die manier een ontspannen situatie te creëren, zonder oordelen of aarzelingen, wetend dat hun visie op ouderschap zou worden beschreven en gepubliceerd in dit magazine. De groep wilde wel graag als collectief genoemd worden in dit artikel.

Ook ouders zitten op hun telefoon

Allereerst, kinderen zijn niet de enige die hun relatie met technologie moeten managen en reguleren. Ook volwassenen moeten zich bewust zijn van de invloed die technologie heeft op hun levensstijl. Zoals een van de ouders zegt: "Wij werken nog aan de omgang met schermtijd voor onszelf". Binnen de groep waren er diverse standpunten aangaande de frequentie van technologiegebruik. Een ouder bekende grappend: "Mijn mobiel is een deel van mij", maar aan de andere kant is er een ouder die zegt: "Ik heb geen tijd om te scrollen, ik ben te druk, en ik weet dat als ik 's avonds scroll, dat het me slaaptijd kost. Dus ik doe het niet". Veel van de ouders vallen in het midden van dit spectrum. Zij gebruiken de technologie vooral om in contact te blijven met familie en vrienden in hun land van herkomst.

Zorgen om de kinderen

Over het algemeen maakten de ouders zich zorgen over het telefoongebruik van hun kinderen. Christina zegt: "Mijn vijfjarige dochter vindt het soms moeilijk om zich te focussen op haar maaltijd, omdat ze liever cartoons kijkt op de iPad". Veel ouders met kinderen die iets ouder zijn, hadden hetzelfde verhaal. Hun kinderen eten hun maaltijden extra snel, zodat ze zo vlug mogelijk weer in hun telefoon in kunnen duiken. Zelfs Soha, de oprichter van It's My Child, heeft het er lastig mee dat haar kinderen veel tijd achter hun telefoonscherm spenderen. Ze vertelt: "Ik zou graag eens per week een gesprek over boeken willen voeren met mijn kinderen. Dat is iets wat mijn ouders vroeger met hun kinderen deden en dat was altijd heel leuk. Mijn kinderen zijn meer geïnteresseerd in de snellere content, zoals TikTok, en beargumenteren dit als een nieuwe vorm van informatie die we samen kunnen bespreken. Maar voor mij voelt het niet hetzelfde".

Het was een eerlijk en open gesprek. Sommige ouders bespraken hardop dat ze niet geheel tevreden zijn met de stand van zaken rondom het telefoongebruik van hun kinderen. Of vroegen zich af hoe ze hun kinderen gezondere gewoontes konden bijbrengen, als onderdeel van hun vrijetijdsbesteding. Iets waar elke ouder die dit leest zich in zal kunnen vinden, wat hun migratiestatus ook is, is de lijn van redeneren van een van de ouders in de workshop: "Als technologie niet bestond, zouden onze kinderen naar ons toekomen voor aandacht. Wij moeten werken of huishoudelijke taken verrichten, dus wij hebben simpelweg geen tijd om constant aandacht of vermaak te bieden aan onze kinderen".

Er was geen unanieme overeenstemming tussen de ouders over de beste manier om met deze problemen om te gaan. Een van de ouders zei: "Er is geen universele oplossing, het hangt af van de familie en van het kind".

Tijdslimiet?

Sommige ouders reguleren het mobielgebruik met tijdslimieten tussen de 30 en 60 minuten, andere ouders doen niet aan dit soort limieten. Een van de deelnemers van de workshop stelde vast: "Ik zet geen tijdslimiet op dit soort dingen, maar de technologie wordt opgeborgen wanneer ze thuis komen van school en wanneer ze het niet gebruiken. Ik denk dat dat helpt". Sally zegt: "Er staat bij ons geen limiet op, behalve in de avond". Er was overeenstemming over het idee dat het gebruik van technologie tijdens de avonduren slecht zou zijn voor de kinderen. Veel ouders stellen de regel van een technologie-vrije-slaapkamer in voor hun kinderen. Voor de verschillende

leeftijdsgroepen bestaan er ook verschillende overtuigingen, zoals een ouder benoemt: "Hoe ouder ze worden, hoe beter ze zelf hun schermtijd kunnen limiteren. Maar ze hebben nog steeds hulp nodig". Bijvoorbeeld, ouders van jongere kinderen maken gebruik van een wachtwoord op de mobiele telefoon.

Beloning

Naast schermtijdslimieten is een andere veelgebruikte strategie om technologiegebruik als een beloning in te zetten. Een van de aanwezige ouders voelde zich vrij onzeker en zelfs een beetje hopeloos. Ze vertelt hoe het uitproberen van die strategie bij haar zoon verliep: "Hij speelde zo veel op zijn computer dat we tegen hem zeiden dat hij alleen nog spelletjes mocht doen als hij goede cijfers haalde na zijn overplaatsing naar een reguliere Nederlandse school. We hebben hem toen ook ingeschreven voor een aantal sporten. Nu haalt hij goede cijfers. Zodra we thuiskomen van het sporten, speelt hij nog even veel spelletjes als hiervoor". Een andere ouder kon zich vinden in het sentiment van de ongenadige grip die technologie op onze levens heeft: "Als we hun telefoon afpakken, gaan ze op de computer. En als we daar dan weer genoeg van hebben, lopen ze naar de tv!". Een ouder die niet terug kan naar haar land van herkomst vanwege de oorlog die daar woedt, laat weten dat zij en haar tienerdochter de moderne technologie gebruiken om met hun situatie om te gaan: "Het verzacht ons verdriet. We zijn ver weg van onze familie. We hebben minder vrienden hier. De telefoon wordt gebruikt voor sociaal contact met onze familieleden en vrienden in ons thuisland. Ik kan er simpelweg geen limiet op leggen".

Alternatieven aanbieden

In haar workshop was een van de voornaamste punten waar Jerusha steeds op terug kwam om, naast videogames en sociale media, alternatieven aan te bieden aan kinderen. Sally is het er mee eens en vertelt dat ze haar best doet om "het soort spelletjes dat gespeeld wordt af te wisselen, zodat de kinderen ook druk zijn met aanvullende programmapunten, activiteiten, uitjes of iets anders". Christina merkt op dat technologie de aandacht van haar kinderen afleidt van andere dingen: "Soms raakt mijn zoon zo verstrikt in YouTube-filmpjes en cartoons dat hij mijn andere kinderen negeert wanneer ze vragen om met hem te spelen". De boodschap van de workshop was om andere activiteiten voor de kinderen aan te bieden die even aantrekkelijk zijn en die de kinderen weglukken van hun scherm en de aandacht verschuiven naar hele andere prioriteiten en andere bezigheden. Kleinschalige gezinsactiviteiten, zoals samen een aflevering van een tv-show kijken of een boek lezen, zullen nog steeds aan hun dopamine-behoefte voldoen, maar kosten net iets meer inspanning waar de kinderen op voort kunnen bouwen wanneer ze andere dingen gaan doen, zoals huiswerk maken of spelen met hun broers of zussen.

Uiteindelijk is het niet productief om schermen te demoniseren. De juiste balans vinden in het afwegen van de hoeveelheid schermtijd, is een taak die gezinnen gezamenlijk aan moeten gaan. Dat kan door als ouders het goede voorbeeld te geven en de kinderen te begeleiden bij het vinden van andere manieren om zich te vermaken.

De wedergeboorte van Catherine

“Je start vanaf nul en moet *alles opnieuw leren*”

“Sinds twee jaar woon ik in Utrecht, met mijn man en achtjarige dochter. Ik ben opgegroeid in de grootste stad van Iran aan de Kaspische Zee, Rasht. Toen ik trouwde, verhuisde ik naar de hoofdstad van Iran, Teheran. We hebben tien jaar in Teheran gewoond, voordat we naar Nederland gingen.”

Het Shahrdari-plein van Rasht, Iran

“Rasht is mijn favoriete plaats in Iran. Het is een groene stad. Het is nat en regenachtig zoals in Nederland en het is dicht bij de zee en de bergen. Het is een hele natuurlijke omgeving. Rasht betekent veel voor mij. Het is waar ik ben opgegroeid, verliefd werd, gestudeerd heb en mezelf heb leren kennen. De inwoners van Rasht zijn kalme, geduldige en aardige mensen; het is ontzettend makkelijk om contact met ze te maken. Een van de dingen waar ze van houden, is eten. Er zijn hele goede restaurants met een brede variëteit aan eetculturen.”

Alles kwijt

“Mijn man kreeg een baan aangeboden in Nederland, maar het kostte mij tijd om te accepteren dat we weg zouden gaan uit Iran. Mijn thuisland verlaten, voelde als rouw. De eerste dagen waren zwaar en ik voelde me alsof ik een geliefde had verloren. Dat duurde tot ik beter leerde begrijpen wat immigratie en een nieuw leven betekende. Ik vond de initiële

transitie demoraliserend. Ik was psycholoog in Iran en toen we verhuisden was ik optimistisch ingesteld, omdat ik goed Engels spreek. Maar toen hoorde ik dat ik Nederlands moest spreken om hier aan de slag te kunnen als psycholoog. Gedurende het eerste jaar was ik niet oké. Een jaar lang heb ik overall gesolliciteerd en ontving ik elke dag afwijzingen. Ik kreeg geen baan en dat was heel teleurstellend. Mijn werk was mijn identiteit en toen we hierheen verhuisden had ik geen baan, geen vrienden, ik was alles kwijt...”

Tijd gebruiken

“Immigratie is een soort wedergeboorte; je start vanaf nul en moet alles opnieuw leren. Ik probeer dat te accepteren, maar soms voel ik me een ‘loser’. Ook vergeleken met mijn man, die wel een baan heeft en carrièrestappen maakt. Hij helpt me gelukkig goed, bijvoorbeeld door dingen te zeggen zoals ‘jij ontwikkelt je ook’, ‘je bent nieuw hier, neem de tijd’, ‘jij kunt evengoed succesvol zijn’. Dat helpt mij enorm. Ik heb mijn tijd gebruikt om online een paar extra psychologiecursussen te doen in het Iraans. Als thuisblijvende ouder support ik mijn gezin. Ik leerde Nederlands en bouwde een sociaal netwerk op met nieuwe vrienden in Utrecht. Deze dingen maakten me gelukkiger. Na een jaar had ik me aangepast en begon ik me beter te voelen.”

Beperkende regels

“Het is fantastisch voor mijn dochter om hier op te groeien. Ik ben fan van het schoolsysteem als je dat vergelijkt met Iran. Op Nederlandse scholen is meer aandacht voor mentale gezondheid, emoties, plezier, enzovoort. In Iran komt de leerkracht binnen, geeft les en verdwijnt weer. Dat is alles wat ze doen. Er zijn ook Iraanse regels die ik beperkend vind. Bijvoorbeeld dat mijn dochter een hijab moest dragen op school. Wij zijn moslim maar niet religieus, dus het was

De vader van Catherine heeft haar dochter sinds haar vierde leren schaken

moeijlijk voor mij om te accepteren dat de hijab verplicht was. Hier in Nederland hebben we vrijheid. Ik ben nieuwsgierig en enthousiast over de betekenis van deze nieuwe context voor mijn dochter. Ze heeft meer vrijheid om te sporten en zichzelf te ontwikkelen op het gebied van muziek of kunst. Ik ben huiverig voor sommige andere aspecten van deze vrijheid. Het drugs- en alcoholgebruik in Nederland... misschien is het toch niet goed. Dit soort vrijheden voor tieners is totaal verschillend, vergeleken met Iran.”

“Ik heb een sociaal netwerk opgebouwd in Nederland, maar ik merk wel dat er culturele verschillen zijn in hoe vriendschap wordt getoond hier. Nederlanders zijn niet zo verbonden met elkaar, dat is in Iran heel anders...grote families, grote groepen, meer warmte. Ik heb ook een paar Iraanse vrienden hier, maar met de Nederlanders heb ik geen intieme vriendschappen. Sommige van mijn Iraanse vrienden zijn ook geïmmigreerd en delen mijn gevoelens hierover. Ik help ze om over deze teleurstellingen te praten. Elke dag lopen we een checklist door met negatieve en positieve punten en de positieve punten zijn altijd sterker.”

Hetzelfde schuitje

“Afgelopen jaar gaf ik een workshop voor ouders bij It's My Child. Ik begreep ze, omdat we in hetzelfde schuitje zitten. De invalshoek van het ouderschap vond ik heel belangrijk voor immigranten ouders, omdat zij nieuwe uitdagingen en

problemen tegenkomen, maar hun kinderen ook. De workshop was goed voor de ouders en voor mijzelf. Sommige ouders kwamen na afloop naar mij toe of stuurden e-mails om te vertellen dat de workshop heel nuttig was geweest. Dat hun gedrag richting de kinderen verbeterd was door de nieuwe ouderschapsstijl waarover ze in de workshop hadden geleerd.”

Nieuwe identiteit

“Ik heb het plan opgevat om in de aankomende maanden privé-therapie te gaan geven aan Iraniërs in Nederland. Het gaat dan voornamelijk om consulten voor volwassenen rondom depressie en gevoelens van stress in een nieuw land. It's My Child is erg belangrijk voor mij geweest, in deze groep kan ik een nieuwe identiteit voor mijzelf ontdekken. Ook kon ik een nieuw project starten dat verband houdt met mijn werk als psycholoog, waardoor ik mensen kon verwelkomen. We zitten allemaal in dezelfde groep met uiteenlopende nationaliteiten en landen, maar we lijken allemaal op elkaar. Ik voel me niet alleen in deze groep. Mijn langetermijndoel is om aan de slag te gaan als psycholoog in Nederland. Mijn kortetermijndoelen zijn doorgaan met Nederlands leren en nog een paar cursussen doen om mijn vaardigheden te verbeteren.”

De Omajjadenmoskee in Damascus, Syrië

Rasha vond haar eigen mensen

“In mijn situatie is het erg lastig om een plek aan te wijzen die als ‘thuis’ voelt. Wij voelden ons nooit ergens thuis, als Palestijn. We waren in Syrië altijd die ‘anderen’, de vluchtelingen en tweedeklas burgers. En Saoedi-Arabië: hoelang we er ook woonden, we bleven ‘vreemdelingen’. Ik heb mezelf daar altijd als onderdeel van de samenleving beschouwd, ook al weet ik diep van binnen best dat wij alleen maar arbeidskrachten waren. Dus, ik zal kiezen voor de plek die het dichtst bij mijn hart ligt. Als ik kon teruggaan in de tijd en mijn meisjes zou kunnen meenemen, dan zou ik teruggaan naar Damascus. Daar was het verschil minder opvallend. Ik kon doorgaan voor een Syrische.”

“Ik kon daar de hele dag door de oude stad wandelen. Mijn oma zei altijd dat het haar deed denken aan Haifa-stad, waar zij vandaan kwam. Door de oude stad dwalen is majestueus. De stad heeft zeven toegangspoorten die dateren uit de Romeinse tijd, toen ze een verdedigingswal bouwden en de poorten vernoemden naar de zeven planeten die destijds bekend waren. Je kan van de een naar de andere poort lopen en de kalmerende, magische geur van de Jasmijn in Damascus ruiken, terwijl je de Amawi-moskee passeert, de Maktab Anbar en de kerken Hanania en Mariamite. Een dergelijke culturele mix vond ik alleen daar. Mensen leefden er zij aan zij in harmonie en met veel liefde. Daar voelde ik me vrij, misschien evengoed onzichtbaar, maar dan wel op een fijne manier. Helaas stond de oorlog voor ieders deur en heb ik Damascus daarna nooit meer teruggezien.”

“Door de veranderde wetgeving rondom nationalisatie in Saoedi-Arabië, kreeg mijn man te horen dat zijn bedrijf ons familievisum niet meer zou vernieuwen. Wij vormden een risico, een mogelijke kostenpost. Mijn man moest zijn contract uitdienen en wij kwamen voor twee moeilijke keuzes te staan. Of teruggaan naar Syrië, wat onmogelijk leek door de oorlog, of het voorbeeld van mijn ouders volgen en naar Nederland vertrekken. We kozen voor het laatste. Ik had helemaal geen moeite met de regels en wetgeving hier, dat lijkt allemaal erg op Saoedi-Arabië. De grote veranderingen voor mij en mijn dochters waren het weer, de taal en de hele asielprocedure die verpletterend is voor je ziel.”

Ondoorgrondelijk

“Nederland en de Nederlanders vormden geen probleem. Om eerlijk te zijn, zijn Nederlandse mensen een van de aardigste volken die ik heb ontmoet in mijn leven. Het is de lange en onzekere procedure. Het zijn de locaties waar je zomaar opeens naartoe wordt verhuisd. De hoeveelheid mensen waar je afscheid van moet nemen. Ik heb altijd geloofd dat ik sterk was en in mijn kracht stond. Dat ik de controle had over mijn eigen leven. Dat ik mezelf en de kinderen kon beschermen tegen emotioneel en fysiek gevaar. Maar het leven is ondoorgrondelijk en leert ons op de harde manier dat controle een illusie is. Ik hield me groot en heb mijn kinderen kunnen beschermen tegen fysieke pijn, ik heb zelfs andere kinderen en mishandelde vrouwen kunnen helpen. Maar de emotionele kant van de zaak maakt dat ik me hulpeloos voelde, en soms hopeloos. Ik heb vaak spijt gehad van onze beslissing, maar het hielp om te doen alsof ik me sterk voelde. Ik heb moeten knokken om mijn kinderen te beschermen en ben daarin geslaagd. Tegelijkertijd voelde ik me uitgeput en was ik totaal klaar met de hele situatie. Maar dan word je ‘s ochtends wakker en realiseer je je dat je kinderen uiteindelijk wel een plek zullen hebben die ze ‘thuis’ kunnen noemen. Dat zij geen buitenstaanders zullen zijn.”

Kwalijk

“Op het pad van een asielzoeker stond ik als ouder voor stevige uitdagingen. Dat begon al meteen met de scheidingsstress die mijn dochters voelen omdat hun vader niet bij ons is. Wat het nog veel moeilijker maakte is het feit dat we zonder enige waarschuwing moesten verhuizen van AZC naar AZC. De kinderen namen mij dat kwalijk. Mijn oudste haatte mij, omdat ik haar in die verschrikkelijke situatie had gebracht. Ze was tenslotte pas zeven. En ik begreep haar gevoelens wel, want om eerlijk te zijn begon ik mijzelf ook te haten. Het heeft

een heleboel uitleg en verdraagzaamheid gekost om mijn dochter de vrolijke kant van de zaak te laten zien. Ik kreeg vragen zoals hoe kan je zo kalm blijven? Hoe kun je zoveel goedvinden van je meisjes? Hoe blijf je zo geduldig met ze? Nou, ik moet wel! Ze zijn mijn oogappeltjes en dit is hoe kinderen moeten worden opgevoed. Hoewel, een deel van mij dwong me om extra vriendelijk te blijven in die periode, dat deel fluisterde dat ik ze dit had aangedaan. En dat klopt.”

“Toen we in de laatste AZC aankwamen, zijn we mee gaan doen met allerlei activiteiten. Eindelijk vonden mijn kinderen hun plek en waren ze gelukkig, zo erg zelfs dat ze hoopten dat we geen huis toegewezen zouden krijgen, zodat ze in het AZC konden blijven voor nog meer plezier. Maar toen we het huis kregen, was het veel makkelijker om in te burgeren. Ze houden van de school, de buurt en de stad. Ze voelen dat ze erbij horen. Ze zijn veerkrachtig en sterk. Net als hun moeder.”

Rasha met haar twee dochters

In mijn kracht

“Een erg belangrijke factor in deze zware tijden was dat ik It's My Child tegenkwam. Ik werd naar hen toegestuurd door een van de Taalschool-docenten. Daar ontmoette ik Bahar en Soha en het hele team van ambassadeurs die ervoor zorgen dat je jezelf kunt zijn. It's My Child en Parents Across Borders zijn twee organisaties die mij opnamen en me als familie behandelden. Ik vond mijn eigen mensen, zou je kunnen zeggen. Ik voelde me gehoord en kon dingen verbeteren. It's My Child vroeg me om een sleutelpersoon te worden en dat ben ik nu. Ik ben op een plek beland waar ik anderen vooruit kan helpen en kan steunen. Ik hielp mensen in het AZC met vertalen, medische trajecten en het cultuur-gat tussen vluchtelingen en het COA te overbruggen. Maar dat waren geen officiële taken. Ik werd beperkt in wat ik kon doen. Maar nu sta ik weer in mijn kracht. Dit is allemaal in twee jaar tijd gebeurd. Inburgeren en mijn kinderen helpen om hun weg te vinden en intussen mijn eigen pad ontdekken. Me een deel van het grotere geheel voelen. Beseffen dat we het waard zijn. In het kort, hebben we uiteindelijk een ‘thuis’ gevonden.”

Het verhaal van Vahid, Ali en Leila uit Iran

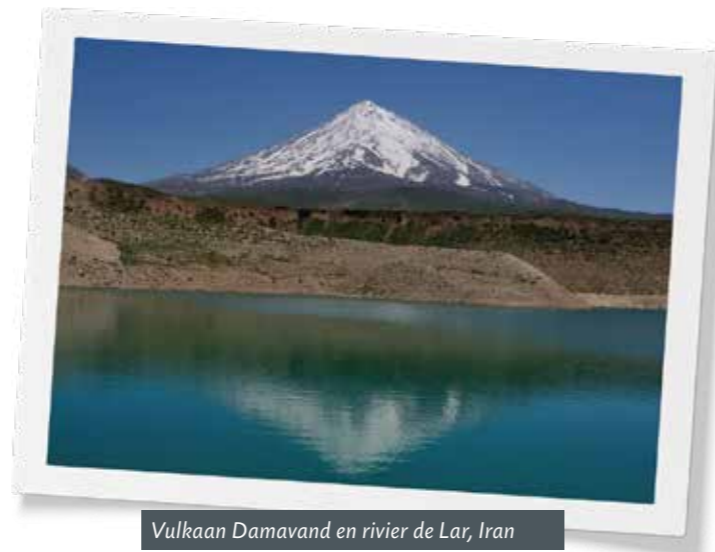
“Het vinden van Nederlandse vrienden is het *allermoeilijkst*”

De politieke situatie in Iran is ook in Nederland vaak in het nieuws. Het gebrek aan sociale en burgerlijke vrijheden in Iran is een bekend verhaal. Maar hoe is het om als Iraanse vluchteling in Nederland te integreren?

Ali: “Mijn vrouw Leila en ik woonden in Teheran voordat we naar Nederland verhuisden. Teheran is een erg grote stad met een omvangrijke bevolking. Er zijn altijd files waar je drie tot vier uur per dag in staat en er is veel luchtvervuiling... Je leeft niet echt in Teheran, je gaat er naar je werk, werkt hard en gaat laat op de avond naar huis om te slapen. Het is erg stressvol. Mijn vrouw en ik zijn allebei opgegroeid in steden die veel rustiger waren. Steden waar iedereen elkaar kent, de mensen aardiger zijn en de natuur prachtig is. Iran is een optelsom van veel verschillende culturen: Koerdisch, Gilaks, Turks, enzovoort. Mijn vrouw groeide op in het westen van het land, waar bergen en iconische watervallen zijn. Ik groeide op in het noordoosten, waar ook bergen zijn, het is er koud en vochtig. We hebben elkaar ontmoet op de universiteit in Yazd, een stad in de woestijn, waar we allebei werktuigbouwkunde studeerden.”

Avondlucht

Vahid: “Mijn vrouw Somayeh en ik groeiden op in het noorden van Iran. Dat gebied is beroemd om de bergen en de kust. Van waar wij woonden, kostte het 40 minuten om in de bergen te komen en maar 20 minuten naar de Kaspische Zee. Enkele van de allerhoogste bergen van Iran vind je in deze regio; sommige bergen zijn hoger dan 5000 meter. Dit gebied is in de zomer populair bij wandelaars en heeft een heerlijk klimaat. Mijn ouders waren rijstboeren en als kind vond ik het altijd leuk om hen te helpen. Het eten in onze regio is ook erg uniek en lekker. Als we naar Iran zouden gaan om familie te bezoeken, zou de helft van onze bagageruimte op de terugweg ingenomen worden door groenten en kruiden uit deze regio om mee terug te nemen naar Nederland. In de lente is er een bepaalde vrucht die de hele avondlucht met een specifieke geur vult. Je kunt door de hele stad wandelen en overal die geur inademen. Het is een soort parfuum.”

Vulkaan Damavand en rivier de Lar, Iran

“Door politieke en economische problemen werd het telecommunicatiebedrijf waarvoor ik werkte gesloten. We bleven daarna nog een paar jaar, maar begonnen onze emigratie al te plannen. Dat plan was vooral gericht op onze kinderen, in bijzonder op onze zoon die dichterbij de leeftijd kwam waarop hij verplicht in dienst moest. Ik ben hier sinds 2022 en was het afgelopen jaar een MB-student. Eerst kwam ik en mijn gezin volgde zes maanden later. Het belangrijkste voor ons zijn familierelaties en dat we allemaal nauw verbonden zijn met elkaar. Dat we gescheiden zijn van onze families in Iran is het zwaarste onderdeel van emigreren.”

Speelafpraak

Ali: “Er was een instabiele economische en politieke situatie en een gebrek aan sociale en burgerlijke vrijheden in Iran, maar de belangrijkste reden om te emigreren was voor ons het bieden van betere omstandigheden voor de toekomst van onze kinderen. Migreren zou sowieso moeilijk worden, je familie verlaten, je vrienden, je thuishaven; maar we hebben onszelf daar op voorbereid. Wanneer aan Nederland voelt voor ons alsof we van een andere planeet komen, omdat alles zo anders is hier. Naast de taal leren, is het vinden van Nederlandse vrienden nog het allermoeilijkst. De eerste jaren waren we eenzaam, we hebben veel Iraanse vrienden gemaakt hier, maar om het land en de cultuur te omarmen willen we ook goede vrienden worden met Nederlanders.

Nederlanders zijn vriendelijk genoeg, maar willen meestal niet echt bevriend raken met ons. Het voelt alsof er een afstand is tussen ons. We willen bijvoorbeeld graag een bijeenkomst organiseren met onze bureaus, maar die moet je twee maanden van tevoren inplannen. In Iran bel je een vriend en binnen een uur zie je elkaar. Het is zelfs normaal om je eigen eten mee te brengen als een afspraak kort van tevoren gemaakt wordt. Ik herinner me dat ik een cultuurschok kreeg toen ik probeerde om een speelafpraak voor mijn kind te maken met een kind van Nederlandse ouders. De Nederlandse ouder zei dat ze te moe waren en dat het daarom niet kon. In Iran zou je ook als je moe bent of je niet lekker voelt altijd accepteren in deze situatie. Daar is een woord voor in het Iranees, ‘Taarof’, een soort beleefdheidsritueel dat benadrukt dat de waarde van vriendschap boven alles gaat.”

Zelf uitvinden

Vahid: “Professioneel is het een uitdaging om werk te vinden voor mij. Op dit moment werk ik in een hotel, wat mij helpt bij het oefenen van mijn Nederlands. Met mijn studentenvisum mag ik maar een gelimiteerd aantal uren werken. Mijn vrouw kan niet werken en mijn zoon, die binnenkort achttien wordt, kan ook nog niet werken; dus dat brengt stress met zich mee. Een woonplek vinden zorgt voor een andere grote uitdaging hier. Dat heeft zijn weerslag op de kinderen, want zij zijn opgroeiende tieners maar we leven in een hele kleine studio. Je weg vinden binnen de Nederlandse bureaucratie is ook ingewikkeld en tijdrovend. Er zijn zo ontzettend veel verschillende websites en afdelingen waar wij ons moeten melden. Niemand legt je iets uit of vangt je op, je moet het allemaal zelf uitvinden. We ontvingen bijvoorbeeld een brief over vaccinatie toen we arriveerden en ik moest uitzoeken om welke vaccinatie het ging en of we die al hadden gehad in Iran

of niet. Ik respecteer de regels en volg ze graag op, dus ik moet alles goed uitzoeken.”

Leila: “It’s My Child is geweldig. Ik heb elke week meegedaan aan verschillende bijeenkomsten. Toen we hier kwamen hadden we geen vrienden, we voelden ons geïsoleerd, maar ik heb me hier doorheen geslagen door vrienden te worden met andere ouders via It’s My Child. Het heeft me ook geholpen met mijn Engels, want veel andere nieuwkomer ouders spreken nog geen Nederlands. It’s My Child is ook nuttig geweest voor onze kinderen. Ze hebben veel plezier gehad op de zomerschool. Onze kinderen hadden een heerlijke zomer waarin ze leerden en lol hadden, in plaats van thuis zaten en zich verveelden. Wij hebben geholpen door te koken voor de zomerschool deelnemers.”

Zomerschool

Vahid: “Onze kinderen kwamen hier aan toen de zomer begon, dus er was geen school of dagstructuur voor ze. Gelukkig hoorden we iets over het It’s My Child zomerschoolprogramma, waar ze elke dag naartoe konden gaan en een fijne tijd hadden. Ze waren blij om andere kinderen te ontmoeten, mee te kunnen doen aan activiteiten en hun moeders hielpen met het kookwerk, dus het was een goede manier om te landen en verbonden te raken met de school-community. De zomerschool was voor ons ook top. Wij boden ons aan als vrijwilligers voor de nachtelijke supervisie tijdens het kamp. We hadden een ontzettend leuke tijd met de scholieren en de andere vrijwilligers. It’s My Child leverde fantastisch werk, ze waren erg goed georganiseerd en behulpzaam. Alles verliep soepel. Volgend jaar gaan we ons weer opgeven als vrijwilliger voor de zomerschool. We waren vorig jaar erg druk met de verhuizing, dus deze keer kijken we ernaar uit om nog meer te kunnen helpen.”

Somayeh en Leila bereiden zich weer voor op de zomerschool, samen nemen zij deel aan de EHBO cursus.

“Een heel ander leven dan in Soedan”

Na de dood *van haar man* kwam Nahid naar Nederland

“Soedan is een enorm land. Er zijn veel verschillende regio’s en bevolkingsgroepen. Ik ben geboren en getogen in een grote stad, Sennar. Mijn hele familie woont daar nog. Ik houd van Soedan, maar ik houd het meest van Sennar. Het is geen grote stad zoals Khartoum of Omdurman, maar het heeft een rijke historie. Het was eeuwenlang de hofstad van een oud koninkrijk en ook al is het de titel van hoofdstad inmiddels kwijtgeraakt, alle departementen van de regering opereren nog altijd vanuit Sennar.”

“Ik houd van de vriendelijkheid van de inwoners, ze zijn erg gastvrij. Er wonen, zelfs in kleinere plaatsen zoals Sennar, heel diverse bevolkingsgroepen. En ook al zijn er kleine meningsverschillen, we zijn allemaal aardig tegen elkaar en vieren samen festiviteiten. Ik woonde in ons familiehuis dat verdeeld was in drie delen. Een deel voor mijn oudste broer, zijn vrouw en drie kinderen, een deel voor mijn jongste broer, zijn vrouw en drie kinderen; en ik woonde in het midden deel met mijn moeder en veertienjarige dochter. Elke maaltijd kookten en aten we samen en onze kinderen speelden met elkaar.”

Hartaanval

“We hadden een goed leven. Mijn echtgenoot woonde en werkte de afgelopen 23 jaar in Nederland, terwijl ik met onze dochter en de rest van de familie in Soedan verbleef. Mijn man kwam twee keer per jaar terug om ons te bezoeken. Hij werkte bij Albert Heijn, bediende de heftruck en zag erop toe dat de voorraad werd bijgewerkt in het computersysteem. In mei probeerde ik hem te bellen, maar hij nam niet op. Ik maakte me zorgen en vroeg telefonisch aan een vriend van hem om polshoogte te gaan nemen. Toen die vriend arriveerde vond hij mijn man op de vloer. Hij had een hartaanval gehad en stierf twee dagen later in het ziekenhuis.”

“Mijn dochter en ik kwamen na deze gebeurtenis naar Nederland. Het was een driedaagse reis over land naar Ethiopië en van daaruit met het vliegtuig naar Amsterdam. We konden niet vanuit Soedan vliegen door de oorlog die was uitgebroken in de hoofdstad. We wilden het lichaam van mijn man terugbrengen naar Soedan, maar door de instabiele situatie als gevolg van de oorlog was dat niet mogelijk. Toen ik in juni vertrok uit Sennar, voelden we ons veilig omdat de

gevechten ver weg plaatsvonden en beperkt bleven tot de hoofdstad. Maar nu is de boel geëscaleerd en verspreiden de gevechten zich, de oorlog komt de kant van mijn familie uit en ze voelen zich niet meer veilig. De scholen zijn gesloten, dus als we nu teruggaan krijgt mijn dochter geen onderwijs. Ze haalde altijd goede cijfers in Soedan en op ISK zet ze die trend nu voort. Ze wil later dokter worden. Ik vond het geen fijn idee om naar Nederland te gaan, maar mijn dochter wel. Mijn man heeft meerdere familieleden in Europa en die stimuleerden haar ook om te komen. We hebben besloten om hier te blijven voor haar opleiding en daarna te besluiten of we teruggaan naar Soedan. Ze heeft al veel vrienden gemaakt hier, uit Oekraïne, Syrië, Turkije en Brazilië. Mijn dochter en mijn man hadden al een Nederlands paspoort. Maar omdat wij in Soedan getrouwd zijn, vindt de overheid mij geen Nederlander. Ik doorloop nu het traject om een verblijfsvergunning te bemachtigen.”

Geen woning

“De keuze om hier te blijven brengt uitdagingen met zich mee. Ik kon geen woonplek vinden, dat was om eerlijk te zijn een lijdensweg. We waren heel dankbaar dat de familie van mijn man’s vriend ons in hun zitkamer liet slapen. Zij hadden drie dochters en een klein huis, maar we verbleven daar vele maanden. Toen verhuisden we naar een andere vriend, waar meer ruimte was en wij onze eigen kamer kregen. We zoeken nog steeds naar een woonplek en gelukkig heeft de gemeente ons hulp geboden. Zij vonden een tijdelijke oplossing in een hotel, waar we kunnen huren tot we iets gevonden hebben. Andere mensen uit de Soedanese gemeenschap hebben ons logeerplekken aangeboden, maar ik wil niet steeds van plek naar plek

Typisch traditioneel ontbijt, Soedan

gaan. Iedereen heeft eigen gewoontes en ik vind het niet prettig om in de privésfeer van anderen te leven. Het is fijn dat we onze eigen ruimte en privacy hebben en ons geen gast meer voelen na al die tijd.”

Alles is anders

“Ik mis mijn familie en mijn man. Ik voel me alsof alles leeg is om mij heen. De mensen hier zijn goed, ze hebben ons geholpen. Vooral de vriend van mijn man die ons blijft ondersteunen met alles, zoals de processen met de overheid. De cultuur is anders hier, de taal is anders en de mensen zijn anders. Alles is anders

dan in Soedan, ik heb tijd nodig om daaraan te wennen. Ik weet bijvoorbeeld niet waar alles is, ik heb net gehoord dat er een bibliotheek is vlakbij waar ik mijn boodschappen doe. Ik denk dat een bibliotheek mijn dochter en mij vooruit kan helpen.”

Nog niet klaar

“Ik vind het fijn om betrokken te zijn bij It’s My Child. Het geeft mij de gelegenheid om andere mensen te ontmoeten die aardig en behulpzaam zijn. Het helpt bij het oefenen van mijn Engels en Nederlands, bij het vergeten van mijn verdriet, bij het begrijpen van de Nederlandse wereld en het voelt alsof ik iets doe met mijn dagen. Ik wil niet thuis gaan zitten niksen. Ik heb al een paar workshops gevolgd en ik ben lid van de It’s My Child Leesclub. Je moet de tijd en ruimte hebben om te lezen en dat gevoel heb ik nu nog niet, dus het is me niet helemaal gelukt om het boek van deze maand uit te lezen. De meest recente workshop die ik heb gevolgd werd gegeven door de psychologie-stagiaire; een workshop over de verschillende strategieën die helpen bij het opvoeden van tieners. Ik ben er nog niet klaar voor om een eigen workshop te geven, misschien als ik me beter voel. Iedereen zit in hetzelfde schuitje als ze hier aankomen, alles is zo anders dan thuis. Als ik me beter voel, kan ik andere nieuwkomer-ouders hierbij ondersteunen.”

Nahid draagt de trouwring van haar overleden man

Bahar verwelkomt ieder week weer nieuwe ouders op Taalschool Utrecht

“Toen we vier jaar geleden in 2020 van Istanbul naar Nederland verhuisden, bracht ik niet alleen de cultuur en warmte van Turkije met me mee, maar ook de wens om mijn plek te vinden in de samenleving. Als moeder van twee dochters die op dat moment 10 en 11 jaar oud waren, was ik me scherp bewust van de uitdagingen en kansen die horen bij het starten van een heel nieuw leven in een onbekend land.”

Bahar Yasin, van ambassadeur naar projectleider

“We hebben inmiddels een compleet programma aan te bieden”

“Mijn pad kreeg een transformatieve wending toen ik me aansloot bij It's My Child, als organisatie die beoogt ouders en gezinnen in hun kracht te zetten, zodat ze hun ouderlijke rol goed kunnen oppakken. Wat begon als een vrijwilligersfunctie, mondde al snel uit in een positie met meer verantwoordelijkheid. Ik ben nu projectleider voor It's My Child bij Taalschool Utrecht. Mijn ervaring bij It's My Child heeft mijn leven verrijkt en het heeft, geloof ik, ook een positieve impact op de gezinnen die we van dienst zijn.”

Zelfverzekerd en verankerd

“De missie en de activiteiten van It's My Child spraken mij enorm aan. Ik was van meet af aan onder de indruk van de diversiteit aan projecten, activiteiten, trainingen en bijeenkomsten die voor en door ouders werden georganiseerd. Deze initiatieven maken dat ouders zich gesterkt voelen door de kennis en vaardigheden die ze nodig hebben om zich zelfverzekerd en verankerd te voelen, terwijl ze intussen ook de ontwikkeling en het welzijn van hun kinderen ondersteunen. Tijdens deze activiteiten merk ik vaak dat ouders hun ervaringen met elkaar uitwisselen en dat elke bijeenkomst onbedoeld in een therapeutische sessie voor de deelnemers veranderd. De aanblik van al die ouders die van over de hele wereld bij elkaar komen, hun ervaringen delen en van elkaar leren, is ongelooflijk inspirerend. Het creëert een sterk gevoel van community en wederzijdse support en dat is essentieel om je thuis te kunnen voelen in Nederland.”

Impactvolle programma's creëren

Sinds september 2022, dankzij de vrijwillige initiatieven van ouders, heeft It's My Child op Taalschool Utrecht verschillende succesvolle projecten geïmplementeerd voor zowel ouders als kinderen. Hieronder vallen de 'Psychologie workshops over een-op-een counseling' met sessies gericht op het ondersteunen van de uitdagingen van ouders die kinderen opvoeden in een andere culturele context, wat deze ouders gereedschap en strategieën opleverde om hun culturele tradities te behouden en tegelijkertijd de nieuwe omgeving te omarmen, hun welzijn te verbeteren, stress te managen en positieve opvoedmethodes te ontwikkelen; een serie van 'Professionele Ouders' workshops om een CV te leren maken en je voor te bereiden op sollicitatiegesprekken; drie opeenvolgende cursussen 'Nederlands' om het spreken te oefenen en intussen bij te leren over de cultuur, gewoontes en het dagelijkse leven in Nederland; een 'Learning English Step by Step'-cursus voor beginners die erop gericht was om de taalvaardigheid

De stad Bursa staat bekend om zijn perziken, Turkije

en het vertrouwen van ouders te stimuleren in Engelstalige communicatie; na-schoolse yoga klassen en kunst&knutselworkshops voor kinderen gericht op het stimuleren van ontspanning, creativiteit en het sociale proces; de 'Family Fun Dutch Practice app', die ouders thuis de mogelijkheid geeft om kinderen te ondersteunen bij het oefenen van hun Nederlands; en twee opeenvolgende Zomerprogramma's voor kinderen om hun inzet en succes te vieren bij het leren van de Nederlandse taal aan het eind van het schooljaar. Elk van deze projecten is ontwikkeld, gepland en geïmplementeerd door nieuwkomers-ouders en bevorderde een stimulerend netwerk waarbinnen ouders konden samenwerken, van elkaar konden leren en actief konden bijdragen aan de opleiding en het welzijn van hun kinderen. Wat ik met zekerheid durf te zeggen, is dat als je een ouder in staat stelt om de leiding te nemen in een project dat dat niet alleen hun zelfvertrouwen versterkt, maar ook een diepgaand geloof in hun eigen capaciteiten oplevert en hen doet inzien dat ze met toewijding en inzet nog veel meer kunnen bereiken.”

Een blik op de toekomst

“Terugkijkend is mijn reis van Istanbul naar Nederland en mijn rol bij It's My Child gekenmerkt door een continu leer- en groeiproces. Geïnspireerd door iedereen om mij heen, ben ik vastbesloten om een positieve impact te maken. Ik ben dankbaar voor de kans om deelgenoot te zijn van zo'n fantastische organisatie en een bijdrage te kunnen leveren aan onze levendige community van nieuwkomers. Als ik naar de toekomst kijk, dan ben ik vast van plan om het bereik en de impact van It's My Child verder uit te breiden. Mijn hoop is dat elke ouder in deze community zich gesteund voelt, *empowered* en toegerust om gelukkige en gezonde kinderen op te voeden. Ik geloof echt dat we met inzet en compassie allemaal kunnen onze bijdrage kunnen leveren om samenlevingen sterker en weerbaarder te maken.”

Ko-Yun deed onderzoek naar aanpassing

“Ik ben Ko-Yun. Ik kom uit Taipei, Taiwan, en woon inmiddels twee jaar in Nederland. Ik koos voor een stage bij It’s My Child omdat dit mij de mogelijkheid bood om nieuwkomerfamilies te leren kennen en om te observeren hoe It’s My Child en Taalschool Utrecht families ondersteunen bij het wennen aan hun nieuwe leven in Nederland. Daarnaast is It’s My Child een Engels-vriendelijke gemeenschap; dat was belangrijk voor mij omdat ik niet zo taalvaardig ben in het Nederlands. Ook kon ik een persoonlijke bijdrage leveren door Chinees-sprekende families meer bij It’s My Child te betrekken.”

“De meeste *ouders doen hun best* om minder beschermend te zijn”

“Voordat ik naar Nederland verhuisde, was ik leerkracht-ondersteuner op een kleuterschool in Taiwan. Daar werkte ik mee aan een project om leerkrachten te ondersteunen die leerlingen met ASD (autisme spectrum disorder) in hun klas hebben. Nu ik mijn stage en onderzoek bij It’s My Child heb afgerond, schrijf ik over de leeromgeving in Nederland en probeer ik mijn carrièrepad verder uit te stippelen.”

“Mijn onderzoek richtte zich op verschillende vragen. Hoe veranderen de opvoedingsideeën en gewoontes van Turkse ouders in de jaren 2020, na migratie naar Nederland? Daarnaast richtte het onderzoek zich erop om de factoren te onderzoeken die invloed hebben op ouderlijke gedragsveranderingen, normen en waarden. En de informatiebronnen waar ze op bouwen voor opvoedingsadviezen.”

Meer betrokken

“Ik zal de onderzoeksresultaten toelichten. Culturele aanpassing werd aangetoond door gedragsverandering van de deelnemers. De meeste ouders doen hun best om minder beschermend te zijn en hun kinderen meer onafhankelijkheid te gunnen, nadat ze de Nederlandse manier van opvoeden hebben leren kennen. Ook raken ze post-migratie meer betrokken bij het leven van hun kinderen, doordat hun werksituatie veranderd is. En doordat ze de verantwoordelijkheid voelen

Onderzoek door Anne:

“Is de ideale *ouder in Oekraïne anders* dan in Nederland?”

“Mijn naam is Anne, 23 jaar oud en geboren en getogen in Nederland. Als onderdeel van de master Youth, Education and Society (YES) aan de Universiteit Utrecht heb ik van februari tot en met juni 2023 stage mogen lopen bij Stichting It’s My Child.”

“Ik koos destijds voor deze stage, omdat hij goed aansloot bij mijn interesse in multicultureel onderwijs. Met mijn bachelor in Pedagogische Wetenschappen van Primair Onderwijs, waarbij ik mijn lesbevoegdheid voor het basisonderwijs haalde, kreeg ik al eerder inzicht in het reguliere Nederlandse onderwijs.”

School in Nepal

“Tijdens vier maanden vrijwilligerswerk op een school in Nepal zag ik hoe het onderwijs in een andere cultuur eraan toe gaat. De link tussen beide vormen van onderwijs miste tot dat moment nog, maar tijdens mijn stage bij It’s My Child kwamen beide werelden samen. Door het oog van zowel ouders als leerlingen kon ik van dichtbij meemaken hoe er binnen het Nederlandse onderwijs wordt omgegaan met multiculturalisme. Door wekelijkse vergaderingen met ouders van Taalschool Utrecht en Ithaka ISK en de zes weken durende zomerschool op Ithaka, heb ik in een korte tijd veel geleerd over de uitdagingen en ervaringen van nieuwkomers in het Nederlandse onderwijs en daarbuiten. In de toekomst zie ik mijzelf dan ook zeker werken aan projecten die zich inzetten voor het verbeteren van onderwijs voor leerlingen met diverse culturele achtergronden.”

“Omdat ouders een enorm grote rol spelen in het vormgeven van het leven van hun kinderen, hebben veel onderzoekers geprobeerd antwoord te geven op de vraag ‘wat is de ideale ouder?’. Een universeel antwoord kan niet worden gegeven, omdat de ideale ouder verschilt per cultuur, gemeenschap en individu. Als immigratie plaatsvindt, komen ouders in contact met het beeld van de ideale ouder dat aanwezig is in het gastland. Of dit een uitdaging vormt voor ouders, hangt af van de mate waarin het beeld van het gastland en het thuisland van elkaar verschillen.”

Overeenkomsten en verschillen

“Dit kwalitatieve onderzoek is gericht op de overeenkomsten en verschillen tussen het idee van de ideale ouder in Oekraïne en in Nederland, en de invloed op Oekraïense ouders die naar Nederland zijn gemigreerd. Aan het onderzoek namen achttien Oekraïense ouders deel en twee Nederlandse experts. Door middel van semi-gestructureerde individuele interviews en focusgroepen werden hun meningen en ervaringen met het onderwerp onderzocht. Er werden zowel overeenkomsten als verschillen gevonden tussen de ideale opvoedingsopvattingen in Nederland en Oekraïne, op drie dimensies, namelijk: ouderlijke warmte, autonomieondersteuning en controle. Enkele voorbeelden van overeenkomsten omvatten de ontvankelijkheid van ouders en hun steunende rol richting de kinderen en hun betrokkenheid bij het onderwijs van de kinderen, hoewel Oekraïense vaders minder verantwoordelijkheid voelen voor de inhoudelijke support en meer voor de financiële ondersteuning.”

Nadruk op correct gedrag

“Voorbeelden van verschillen zijn dat Oekraïens ouderschap de nadruk legt op fysieke gezondheid en correct gedrag, terwijl Nederlands ouderschap de geestelijke gezondheid en de vrijheid van het kind benadrukt. Toch benoemden de meeste Oekraïense ouders dat hun migratie weinig invloed heeft gehad op hun oorspronkelijke ideeën over de ideale ouder.”

“Uiten van emoties geeft helderheid”

Alle vijf de ouders die aanwezig zijn bij de discussie over het tonen van emoties benadrukten het belang van emotionele transparantie tegenover hun eigen kinderen. Ze hopen dat dit gedrag een voorbeeld kan zijn en dat het hun kinderen helpt om op te groeien tot emotioneel intelligente, expressieve en gevoelige volwassenen.

David, een alleenstaande ouder uit Australië, zegt: “Ik ben de enige persoon bij wie mijn 9-jarige zoon echt kwetsbaar kan zijn. Als ik niet emotioneel kan zijn in zijn bijzijn, zal hij nooit emoties van andere mensen begrijpen”. Yaara en Shirley komen uit Israël en hebben beide twee jonge kinderen. Zij willen hun emoties ook niet verbergen. Shirley zegt: “Mijn kinderen zullen beter in staat zijn om hun gevoelens te uiten en ook meer empathie hebben voor anderen”. Yaara voegt toe: “Als moeder van twee jongens zie ik het als mijn missie om hen op te voeden tot gevoelige mannen, door mijn eigen emoties met ze te delen”.

Echte mensen

Een andere belangrijke reden om emotioneel open te zijn is om verbinding te krijgen met hun kinderen, zoals Yaara zegt: “Zodat ze ons als echte mensen zien en niet alleen als een soort ouderlijke karikatuur”. Debbie en Tammy, beiden moeders van twee kinderen uit de VS en Zuid-Afrika, zijn het erover eens dat kinderen een goede opmerkingsgave bezitten. Debbie zegt: “Als je ze niet de waarheid vertelt, weten ze het toch”.

Om de zaak nog wat ingewikkelder te maken: David en Yaara hebben allebei een zoon met gediagnosticeerde stoornissen, wat de sociale interactie bemoeilijkt. David zegt: “Mijn zoon begrijpt emoties moeilijk. Het is complex... Hij zal nooit thuis komen en vertellen dat hij verdrietig is omdat een vriend iets naars heeft gedaan, of dat hij boos is om iets wat gebeurd is op school. Hij maakt weinig emotionele verbinding en begrijpt mijn emoties vaak niet. En omgedraaid, voor mij is het best lastig om die diepere verbinding met hem te krijgen. Yaara ervaart soortgelijke uitdagingen met haar zoon, ook al heeft haar zoon een iets andere diagnose. Ook zij merkt dat het een uitdaging is om die diepere emotionele band op te bouwen. Yaara herkent zichzelf in de pogingen van David om emotionele kwetsbaarheden te leren uitwisselen met een neurodivers kind.

Aan de keukentafel

Thuis aan de eettafel blijkt een goede plek te zijn voor het tonen van emoties. Ouders delen allemaal voorbeelden over de emotionele openheid binnen hun gezin aan de eettafel. Zo deelt Shirley dagelijks positieve en negatieve punten met haar gezin aan tafel. Yaara vertelt trots hoe haar zoon gevoelens van empathie toonde, toen zij haar onzekerheid over een yogales deelde. Haar zoon reageerde met: “Wat jammer voor je. Dat moet zo moeilijk voor je zijn geweest.” Er werden nog veel meer momenten genoemd die ouders gebruikten om hun gevoelens eerlijk en open te delen met hun kinderen. Debbie deelt een uniek en bijna filmisch moment met de rest van de groep. “Er was een periode waarin de kinderen gefrustreerd raakten over de verhuizing en alles wat daarbij kwam kijken. We gingen ergens heen op de fiets in de regen en we schreeuwden onze frustraties eruit! Het was een grappig en groots moment. We riepen dingen als ‘Ik haat fietsen! Ik haat in de regen rijden!’” Shirley maakt een belangrijk onderscheid tussen dagelijkse emoties en diepere emoties, zoals de rouw die zij ervoer na het verlies van haar dochtertje. “We voelden ons vertwijfeld, we vroegen ons af of we onze kinderen moesten belasten met deze zware gevoelens, of het beter voor onszelf konden houden. Wij waren in de war, maar ik denk dat we er goed aan hebben gedaan om deze gevoelens met onze kinderen te delen. Elk jaar bezoeken we samen haar graf.” David, die zijn vrouw heeft verloren, merkt op dat zijn zoon moeite heeft om zijn verdriet te uiten: “Natuurlijk was dat een zeer traumatische gebeurtenis in het leven van mijn zoon, maar alsnog is het ingewikkeld voor hem om gevoelens van verdriet te uiten, dus die stapelen zich dan natuurlijk op”.

Geen cultuurkloof

De ouders merkten geen verschil in hun aanpak in Nederland vergeleken met hun thuisland. De generatiekloof tussen hun eigen opvoeding en die van

hun kinderen bleek een grotere rol te spelen dan de culturele kloof. Tammy voelde zich vroeger beperkt in het uiten van haar gedachten en ideeën tegenover haar ouders en David realiseerde zich pas veel later dat het uiten van emoties een optie was, omdat hij dat bij zijn ouders nooit had zien gebeuren. Ook Tammy legt de link met de dynamiek bij haar thuis. “We kwamen uit een liefdevol gezin en we waren heel hecht. Mijn ouders toonden hun liefde via de dingen die ze voor ons deden. Ze wilden voor hun gezin zorgen. Als kinderen kenden we onze plek, we gingen nooit over onze grenzen.” Yaara sluit hierop aan en herkent de sterke hiërarchie in haar gezin van herkomst. “Ik vraag mezelf soms af of dat goed was of niet. Wij hebben die hiërarchie niet in ons eigen gezin, soms wens ik dat we dat wel hadden met onze kinderen. Je wilt toch dat respect, maar de prijs om dat respect te krijgen is intimidatie”.

In het kader van culturele verschillen is de wederzijdse uitwisseling die gepaard gaat met immigratie een interessant feit dat aangetoond werd door het verhaal van Shirley’s Nederlandse echtgenoot. Hij omhelsde nooit zijn eigen vader. “Toen we in Israël woonden, zag mijn man zijn vader een half jaar lang niet. Bij het weerzien gaven ze elkaar een hand!” Pas nadat haar man zag hoe Shirley’s familie fysiek met elkaar omging, dat zij hun liefde voor elkaar toonden via omhelzingen,

besloot hij zijn houding naar zijn eigen vader te veranderen en voortaan een knuffel te geven. Over het algemeen beseften de ouders dat immigratie maakt dat ouders en kinderen een minder uitgebreid sociaal netwerk hebben, meer tijd samen spenderen, meer druk en stress voelen door de verhuizing. En er, als gevolg daarvan, meer emoties en conflicten opborrelen. Shirley legt uit: “Verhuizen is niet makkelijk voor de kinderen. We zorgen nu veel beter voor ze. Als iemand boos is bijvoorbeeld, dan geven we diegene een knuffel”.

Vangnet

Volgens de ouders bood It’s My Child hen een vangnet. Het hielp hen te voelen dat ze niet alleen waren in hun ervaringen, zelfs bij ouders die aan nog niet zoveel bijeenkomsten hadden deelgenomen. Shirley wil graag vaker aansluiten, maar legt uit: “Soms heb ik niet eens tijd om mijn mail te openen.” Yaara, die regelmatig deelneemt, zegt: “Het is verfrissend om programma’s te hebben die gericht zijn op ouders, in plaats van alleen op de kinderen. Het is een win/win-situatie voor ouders die hierdoor hulp krijgen, maar ook anderen kunnen steunen.” Debbie beaamt: “Het is fijn om de steun van andere families te ontvangen en om daarnaast steun te kunnen bieden aan iemand die het nodig heeft. Dat geeft een goed gevoel.”

“School kan *betrokkenheid* van ouders *vergroten door taalbarrières* te slechten”

“Ik ben Maria uit Barcelona. Ik heb mijn bachelor psychologie behaald in Barcelona, waarna ik de master Youth, Education and Society in Nederland ging doen in 2023. Tijdens mijn master koos ik ervoor om stage te lopen bij It's My Child, vanwege het bewonderenswaardige doel van deze organisatie om nieuwkomerouders met diverse achtergronden te 'empoweren'. Daardoor kunnen deze ouders integreren in de Nederlandse samenleving, aan de behoeftes van hun kinderen tegemoet komen en tegelijkertijd hun eigen inbreng en bekwaamheid vergroten.”

“Voor mijn scriptie bestudeerde ik de invloed van moedertaal en vluchtelingenstatus op de ouderlijke betrokkenheid bij het onderwijs van hun kinderen. Het onderzoek richtte zich op een vergelijkende analyse van twee Ithaka-locaties voor nieuwkomerscholieren. Door interviews te analyseren aan de hand van thema's, bleek dat het gebruik van moedertaal resulteert in effectieve communicatie en actieve betrokkenheid.”

Onzekerheden

“Ouders die kunnen communiceren in hun moedertaal voelen zich beter aangesloten, begrijpen beter hoe hun kinderen vorderen, en kunnen hun eigen perspectief beter overbrengen. Daarnaast richtte de studie zich op de invloed van de vluchtelingenstatus op ouderlijke betrokkenheid. Factoren als huisvesting, werk en toegang tot onderwijs hebben significante invloed op de ervaringen van vluchtelingouders. Oekraïense vluchtelingen, die geholpen worden door specifieke

regelgeving en tijdelijke beschermingsmaatregelen, hebben bredere toegang tot hulpbronnen en tonen hogere niveaus van betrokkenheid. Aan de andere kant hebben niet-Oekraïense vluchtelingen veelal te maken met onzekerheden en een beperkte toegang tot hulpbronnen, dat bemoeilijkt hun betrokkenheid bij het onderwijs van hun kinderen.”

Kennis cruciaal

“We kunnen stellen dat kennis over de impact van moedertaal en vluchtelingenstatus op de betrokkenheid van nieuwkomerouders van cruciaal belang is om een onderwijsomgeving te kunnen creëren die verschillende gezinnen effectief ondersteunt. Door taalbarrières te slechten en ondersteuning bij de integratie te bieden, kunnen scholen de ouderlijke betrokkenheid vergroten. Dat leidt tot verbetering van de schoolprestaties en het algehele welbevinden van vluchteling kinderen en hun families.”

“*Schriftelijke afspraken* tussen ouder en *school* helpen”

“Mijn naam is Carolien en ik ben 25 jaar. Ik kom oorspronkelijk uit Rotterdam. Ik heb Onderwijswetenschappen gestudeerd en onlangs mijn Master in Pedagogische Wetenschappen behaald. Momenteel zoek ik naar een baan waarin ik mijn passie kwijt kan om betekenisvolle verandering te bewerkstelligen. Ik heb gekozen om stage te lopen bij It's My Child omdat ik graag ouders van verschillende achtergronden wilde helpen meer zelfvertrouwen te krijgen in het ondersteunen van hun kinderen.”

“Tijdens mijn stage heb ik ook onderzoek gedaan voor mijn masterscriptie. Dit onderzoek richtte zich op de contactdimensie van ouderbetrokkenheid in het Nederlands voortgezet onderwijs. Eerdere studies hebben gevonden dat ouderbetrokkenheid positief bijdraagt aan de leerprestaties en het welbevinden van leerlingen, het werkplezier van onderwijsprofessionals en de tevredenheid en het gevoel van competentie bij ouders. Echter, ouderbetrokkenheid neemt af naarmate leerlingen ouder worden.”

Meer transparantie

“Om te onderzoeken hoe de ouder-school-relatie verbeterd kan worden, heb ik semi-gestructureerde interviews gehouden met zeven ouders en vijf onderwijsprofessionals op een VMBO-school in regio Utrecht. Uit de thematische analyse bleek dat toename in contact en transparantie vanuit de school de ouder-school-relatie waarschijnlijk kunnen verbeteren. De

behoefte aan meer transparantie vanuit de school steunt op het feit dat meerdere ouders benoemden dat ze niet (tijdig) geïnformeerd werden over docentenuitval. Zo bleven ze proberen om mentoren te bereiken die langdurig ziek waren, of die niet meer op school werkzaam waren. Belangrijk is dat de school ouders hierover informeert. Daarnaast gaven ouders aan dat ze niet op de hoogte waren van het schoolbeleid. De school heeft een reorganisatie doorgemaakt en veel nieuw schoolbeleid gemaakt. Ouders gaven aan beter geïnformeerd te willen worden over dit proces en in hoeverre de implementatie van nieuw beleid succesvol is.”

Meer zekerheid

“De conclusie van het onderzoek is dat de relatie verbeterd kan worden door middel van meer reactie van docenten op ouders en door schriftelijke afspraken te maken. Als afspraken vastgelegd worden, geeft dit ouders (én onderwijsprofessionals) meer zekerheid dan bij verbale afspraken. Bovendien kunnen schriftelijke afspraken ook beter overgedragen worden als een docent de school verlaat. De teamleider of de vervangende docent heeft dan digitaal of op papier de afspraken die opgevolgd moeten worden, zonder dat ouders iets opnieuw hoeven aan te kaarten. Voor vervolgonderzoek zou het interessant zijn om het leerlingenperspectief te onderzoeken.”

Wedernodigheid

Douwe Brouwer

Soha van It's My Child vroeg me om een bijdrage te leveren aan Veerkracht. Mijn aandacht werd getrokken door een zinsnede uit haar mail met het thema: 'Je kind als gelijkwaardig zien'.

Gelijkwaardigheid. Natuurlijk, wie kan het daar nou niet mee eens zijn? We roepen allemaal heel snel dat we niet *gelijk* zijn (tja, dat ziet iedereen meteen, toch?). Maar om het gevaar te bezweren dat we blijven hangen bij de verschillen, zeggen we dan direct maar dat we wel *gelijkwaardig* zijn.

Maar is dat wel zo? Hoe staat het eigenlijk in de opvoedingspraktijk van alle dag met de gelijkwaardigheid? Als ik terugkijk op de opvoeding van mijn eigen kinderen, was er dan sprake van gelijkwaardigheid?

Gekke actie eigenlijk: de waarde van de ene mens vergelijken met die van een andere. Bepalen of mijn eigen waarde wel gelijk is aan die van mijn kind. En de waarde van mijn kind gelijk aan die van mij. De waarde van een mens valt niet te bepalen.

Ik denk terug aan de tijd dat mijn oudste dochter ongeveer één jaar oud was. Ze kon zich redelijk goed vermaken zolang ik maar in de kamer was. Maar als ik even naar de keuken liep, barstte ze in huilen uit. Geen bijzonder verhaal; bijna alle ouders herkennen dit gedrag van hun eigen kind. Hier was geen sprake

van gelijkwaardigheid. Mijn dochter gaf de boodschap: 'ik kan nog niet alleen zijn. Ik voel me niet veilig. Laat me niet in de steek. Ik kan nog niet bedenken dat jij wel bestaat als ik je niet zie. Ik heb je nodig om me te bevrijden van dit nare gevoel.'

Natuurlijk lastig dat ze mijn vrijheid, om even naar de keuken te lopen, beperkte met dit gedrag. Maar op een diepere laag voelde ik: 'Wat fijn dat je me nodig hebt!' En ik was in staat om haar te helpen, te beantwoorden aan haar behoeften, terug te lopen, haar te troosten en haar helpen om zich weer prettig te voelen. Het streelde me. Ik had het *nodig* dat zij mij *nodig* had.

Ik denk niet dat van gelijke waarde zijn in een opvoedingssituatie zo'n grote rol speelt. In onze wereld hebben we elkaar, niet voortdurend en niet altijd even veel, maar uiteindelijk hebben we elkaar nodig. Alleen samen - en dat is inclusief iedereen - kunnen we er wat van maken.

Ik zou 'gelijkwaardigheid' liever vervangen door een ander woord: gelijknodigheid. Of misschien beter nog: wedernodigheid. Maar ja, zulke woorden bestaan niet.

Douwe Brouwer is voorzitter van It's My Child en voormalig schoolleider van Ithaha ISK.

Belangrijke rol voor *lezen*

Een recente studie van de sociaal adviseur van de overheid SCP (Sociaal en Cultureel Planbureau) wees op een zorgwekkende trend onder tieners en jongvolwassenen in Nederland, waaruit blijkt dat de taalvaardigheid de afgelopen tien jaar is afgenomen. Volgens het rapport houdt slechts 40 procent van de tieners zich bezig met vrijetijdslezen, wat de noodzaak benadrukt van interventie om de sociale en persoonlijke voordelen van lezen te bevorderen (Sanou, 2018).

It's My Child erkent de belangrijke rol van lezen met het oog op academische prestaties, intellectuele ontwikkeling en sociale betrokkenheid en streeft naar een proactieve benadering om dit probleem aan te pakken.

Door omgevingen te creëren waarbinnen kinderen en ouders geïnspireerd worden om samen te genieten van boeken, wil It's My Child lezen leuk maken en een positieve invloed hebben. Om lezen toegankelijk en cultureel verrijkend te maken, benadrukt It's My Child het belang van lezen in de moedertaal. Deze aanpak verbetert niet alleen de taalvaardigheid, maar verdiept ook de culturele banden, waardoor er een zinnellere leeservaring kan ontstaan.

Het leesproject

Ons leesproject omvat verschillende onderdelen, waaronder de oprichting van een leesclub om ouders te verenigen in bijeenkomsten waar geanimeerde discussies over relevante boeken en artikelen kunnen plaatsvinden. Dit initiatief heeft tot doel de banden tussen kinderen, ouders en opvoeders te versterken en het algehele begeleidings- en ondersteuningssysteem te verbeteren.

Illustratief voor het succes van onze aanpak is bijvoorbeeld de bijeenkomst die It's My Child organiseerde, waar auteur Erik Kessels aanwezig was om inzichten in zijn werk te delen en zijn boek "Failed-it" te bespreken. Dit evenement inspireerde ouders niet alleen om fouten te omarmen, maar demonstreerde ook de kracht van gedeelde leeservaringen om een betekenisvolle connectie te bereiken.

Bronnen:
Sanou, H. (2018, 18 januari). Nederlanders lezen steeds minder, maar papier regeert nog steeds. Verslag - DutchNews.nl

Franziska

Even voorstellen: *Jenny Olsthoorn*

Jenny Olsthoorn

Mijn naam is Jenny Olsthoorn en ik ben 48 jaar oud (of jong!). Ik ben vrouw van, moeder, bonusmoeder, schoonmoeder, oma, dochter, schoondochter, zus, schoonzus, tante, nicht, buurvrouw, vriendin, kennis, collega, en ook nog directeur van de mooiste school van Utrecht: Taalschool Utrecht. Buiten al deze rollen om ben ik vooral mezelf en dat vind ik prachtig om te kunnen constateren.

Aangezien ik, in alle rollen die ik heb, mezelf meebreng, zijn er veel overeenkomsten in de manier waarop ik naar kansen, moeilijkheden en uitdagingen kijk. Van nature ben ik een positief mens die met een open blik de wereld in kijkt. Ik houd van reizen, verschillende culturen ontdekken, lekker eten en vind het fijn echt in contact te zijn met andere mensen. Daarnaast probeer ik altijd te denken in kansen en mogelijkheden. Dat komt zeer van pas in de dynamiek van Taalschool Utrecht, als ook in het omgaan met de twee pubers thuis. Ook ben ik ongeduldig en heb ik hoge verwachtingen wat ook weleens een uitdaging is, zowel op school als met mijn kinderen. Daar kunt u zich vast wel iets bij voorstellen...

Natuurlijk ben ik, samen met mijn collega-directeur Esther van Zoest, op school verantwoordelijk voor een kwalitatief goed pedagogisch en didactisch aanbod, uitgaand van hoge verwachtingen in een professionele en gezonde werk- en leercultuur. Met focus en plezier proberen we ervoor te zorgen

dat alle leerlingen, ouders en collega's zich veilig genoeg voelen om te kunnen leren en zich te kunnen ontwikkelen.

Iedere leerling krijgt een eigen uitstroomperspectief met doelen en tussendoelen. De meeste leerlingen zijn een tot anderhalf jaar aanwezig bij ons op school. Hier krijgen ze de basis in de Nederlands taal stevig aangeboden in een fijne en veilige leeromgeving. Het is de bedoeling dat het hele team van Taalschool Utrecht, samen met de leerling en de ouders werkt aan een succesvolle uitstroom in het Nederlandse basis of voortgezet onderwijs in de stad Utrecht. Daarbij proberen we voortdurend te kijken naar de groei die de leerling doormaakt. De Nederlandse taal goed leren duurt immers vijf tot zeven jaar en het is dan ook belangrijk dat de vervolgschool verder kan met het leerplan dat er voor de leerling is ontworpen. Dit samenwerken met elkaar vraagt vertrouwen en verbinding. Goed naar elkaar luisteren en geloven in ieders goede intentie is superbelangrijk, ook als voorbeeld naar onze kinderen.

In samenwerking met It's My Child proberen we ervoor te zorgen dat ouders werkelijk in staat zijn contact met elkaar te maken en te kunnen groeien in hun eigen rol als ouder. Daarin kunnen ouders elkaar enorm versterken aangezien we de kracht van het ouderschap niet mogen onderschatten. Naast de rijkdom die het ouderschap met zich meebrengt, denk ik ook dat het ouderschap het moeilijkste vak ter wereld is. We

hebben allemaal, als ouder, met onzekerheden te maken en het is fijn om keuzes kunnen maken vanuit onze eigen stevige basis. In mijn optiek zijn alle ouders op Taalschool Utrecht dappere mensen. Zij hebben de keuze gemaakt, vrijwillig of vanwege veiligheidsoverwegingen, een stap te nemen naar het onbekende. Een onbekend land, een onbekend schoolstelsel en onbekende cultuur brengt uitdagingen met zich mee. En iedere ouder wil het beste voor zijn kind. Als Nederlandse ouder, temidden van een voor mij bekend schoolstelsel, vind ik het soms ook moeilijk te begrijpen hoe keuzes tot stand komen en hoe ik mijn kinderen hier het best in kan begeleiden. Zolang we uitgaan van ieders goede wil en proberen in contact te blijven en verbinding te zoeken komt het meestal wel goed.

Op Taalschool Utrecht proberen we te investeren in oudercontact en het bieden van duidelijke structuur en een voorspelbare leeromgeving. Dit proberen we cultuursensitief en traumasensitief te doen. Een manier die voor ieder leerling helpend is omdat we vanuit deze oogpunten proberen te begrijpen waar gedragsuitdagingen of leeruitdagingen vandaan komen. Natuurlijk is dat ook voor heel team Taalschool Utrecht een blijvend leerproces. Volgend schooljaar proberen we nog meer te leren over intercultureel communiceren. Communiceren met 50 verschillende nationaliteiten is een prachtige uitdaging waar we met elkaar nog meer in willen leren. Wellicht zoeken we de ouders nog meer op om ons daarbij te helpen en te ondersteunen! Daarbij zoeken we ook steeds meer de verbinding met onze samenwerkingspartners, zoals de GGD, het buurtteam, het samenwerkingsverband, de schoolbesturen, de gemeente, het jeugdeducatiefonds, vluchtelingenwerk, Taal Doet Meer en It's My Child. Het werken aan veerkracht en oplossingsvermogen is in deze roerige tijd echt een opdracht van ons samen.

Als moeder probeer ik ook mijn kinderen mee te geven positief in het leven te staan, in mogelijkheden te denken en oprecht nieuwsgierig te zijn. Het is een groot goed om in een land te mogen leven waarin je mag zijn wie je bent en het is ook belangrijk te weten dat dat niet overal zo is. Een glimlach kost niets.

Daarom ben ik ook zo enorm gelukkig om naast al de rollen die ik gekregen heb ook nog directeur te zijn van Taalschool Utrecht. Een school waar we dit schooljaar 391 nieuwe leerlingen (en nog meer ouders/verzorgers!) welkom hebben geheten, waar we ook alweer van 213 leerlingen (en nog meer ouders/verzorgers!) afscheid hebben genomen en waar we iedere dag, met een geweldig team, ons best doen het verschil te maken. Een school vol krachtige diversiteit en prachtige mensen. Waar de wereld in de school samenkomt en waar we aan insluiten doen en niet aan uitsluiten. Een plek waar je gewoon jezelf mag zijn en welkom bent. Een school die helemaal bij me past.

Jenny Olsthoorn
directeur Taalschool Utrecht

Healing through art workshop

Zomerkamp, Ithaka

Zomerschool dagje uit, Ithaka

Servisch lezen

Writing Project, Taalschool Utrecht

Activiteiten georganiseerd door ouders van IMC

Boekeclub met als gast schrijver Erik Kessels

Healing through art workshop

Zomerschool kookworkshop, Ithaka

Ronde tafel "Ouders en Ondernij's"

Yogales Taalschool Utrecht

Zomerschool voetbal training, Ithaka

Zomerschool, Ithaka

Ondertiteling

"Goedemiddag, ik ben de moeder van Quentin. Hij neemt zijn telefoon niet op en ik vermoed dat hij nog hier bij Ghassan aan het spelen is". Ik sta voor de deur bij een klasgenootje van mijn zontje. Het klasgenootje, Ghassan, is pas net in Nederland en zit nog maar sinds kort bij hem in de klas, maar Quentin en hij kunnen het uitstekend met elkaar vinden en spelen met elkaar alsof ze elkaar al jaren kennen.

Mijn zontje blijkt inderdaad hier te zijn en ik word door de moeder van Ghassan, Gaida, binnen uitgenodigd. Ik krijg eten en drinken aangeboden en we raken in gesprek over onze kinderen en hun vriendschap. Gaida verontschuldigt zich telkens voor haar gebrekkige Nederlands, maar ik kan haar prima volgen. Ik vraag Gaida of ze eind van de week ook naar de musical van groep 8 komt. Gaida schudt nee. Ik kijk haar vol ongeloof aan en vraag me af of zij mijn vraag wel goed begrepen heeft. Maar, als ik mijn vraag in andere bewoordingen herhaal schudt ze weer 'nee'. Ik begrijp er niets van. Hoe kun je nou niet naar de musical gaan? Het hoogtepunt van groep 8?

Gaida ziet mijn verbaasde blik en vraagt mij waarom ik haar al twee keer dezelfde vraag stel. Ik geef haar wat "ondertiteling" bij het concept 'groep-8 musical'. Dat de kinderen al maanden aan het oefenen zijn. Dat het een ritueel is in de overgang van basisschool naar middelbare school. Dat het een voorstelling is die juist voor ouders opgevoerd wordt. Dat het juist de bedoeling is om erbij te zijn.

Aan het einde van de week is het zover: de musical. Als de deuren opengaan schuifelen alle ouders van de kinderen uit groep 8 de theaterzaal in. Ook Gaida. Ze gaat op dezelfde rij als ik zitten.

Ik denk dat er geen ouder is die er niet voor zijn/haar kind wil zijn op de momenten die ertoe doen. Maar wát zijn dan die momenten die ertoe doen? En hoe kun je er dan zijn? Wat wordt er van je verwacht en wat kun je, juist vanuit je eigen culturele identiteit, inbrengen op deze momenten? Soms is daar gewoon wat meer ondertiteling voor nodig. Met dank aan It's My Child werken wij binnen NUOVO aan een volwaardige plek voor nieuwkomerouders. We zorgen soms voor wat extra 'ondertiteling', om ouders mee te nemen in de voor hen nieuwe processen en systemen. Maar we bieden vooral ook ruimte om hun eigenheid mee te nemen in het Nederlandse systeem.

Murielle van der Voort

Tijdens de musical kijk ik af en toe opzij en zie ik Gaida genieten van de voorstelling. Na de show blijkt dat ze heerlijke Afghaanse hapjes heeft gemaakt voor de 'after party'. Ghassan geeft daar zijn moeder een dikke knuffel. Hij is overduidelijk blij dat ze er is. Wat een klein beetje 'ondertiteling' al niet kan doen!

Murielle van der Voort
voorzitter College van Bestuur NUOVO Scholen

Gerben Houwer

Kennen jullie dat ook? Ik werk nu ongeveer 18 jaar in het onderwijs en ik lijk meer geduld en vertrouwen te hebben met jongeren op school dan ik als vader heb met mijn eigen kinderen.

Ik hoopte stiekem dat ik de enige ben. Maar ik heb het aan een paar mensen gevraagd en de meeste mensen die ik ken, bevestigen dat gevoel.

Een *kwestie* van *geduld*

Maar waarom is dat eigenlijk? Dat antwoord is niet zo makkelijk. We wensen allemaal het beste voor alle kinderen. Voor onze eigen kinderen hebben we misschien ook wel wat meer bedacht wat het beste is.

Misschien komt daar mijn ongeduld vandaan. En dat is niet zo eerlijk. Ik weet natuurlijk ook niet wat het beste is voor mijn kinderen. Ik denk alleen maar dat ik dat weet.

Ik kan ze eigenlijk alleen maar laten zien wat ik weet. Ik kan ze vragen hoe zij ernaar kijken. Oefenen met op andere manieren naar dingen kijken. En dan vragen of ze zelfstandig en zichzelf kunnen zijn in deze wereld. Ik hoop natuurlijk ook dat ze verantwoordelijkheid nemen voor zichzelf, andere mensen en ook nog eens voor een mooiere wereld.

En dat vraagt geduld. En vertrouwen. Komt goed mama / papa / juf / meester.

Gerben Houwer
Directeur Ithaka

nuovo
scholen

Natalia uit Chili voelt zich hier al thuis

“Weg uit een land van *angst en dictatuur*”

“Ik kom uit Santiago, de hoofdstad van Chili. Santiago ligt in een vallei met het Andesgebergte aan de ene kant en de zuidelijke Stille Oceaan aan de andere kant. Het fysieke landschap is verankerd in de psyche van de lokale bevolking. Natuurlijk leren we over windrichtingen, maar we gebruiken ze eigenlijk nooit in Santiago. We zeggen gewoon richting de bergen, of richting de zee.”

“Het is heerlijk weer in Santiago en het regent er niet vaak. Het is erg groot vergeleken met hier... Je moet wel anderhalf uur reizen om naar het stadscentrum te komen. En dat is de plek waar het hele leven zich afspeelt.”

“Ik heb gemengde gevoelens bij Chili. Iedereen klaagt over het systeem, maar nu ik al meer dan drie jaar weg ben, zie ik de charme van het land steeds beter. Het historische centrum van Santiago is heel bijzonder. Er zijn woonbuurten vol originele gebouwen uit het koloniale verleden. We hadden een tante die daar in de buurt woonde en toen ik samen met mijn eigen kind haar huis bezocht, was dat een heel speciaal gevoel. Het is nu een gastronomisch gebied geworden. Ik ben er zelfs getrouwd. En dat zegt eigenlijk alles!”

Hoop op verandering

“Het dictatorschap van Pinochet tussen 1973 en 1990 heeft littekens achtergelaten in Chili. De huidige grondwet is nog steeds de grondwet die deze dictator heeft geïmplementeerd. Mensen hadden vrijwel geen rechten. In oktober 2019 startte er een nieuwe revolutie, mensen waren hoopvol en dachten dat er verandering zou komen. De regering deelde dat optimistische gevoel over positieve verandering helaas niet met de bevolking. Het leger trok de straten in en burgers raakten gewond...”

“Ik herinner me een moment waarop we ons aansloten bij andere mensen die lawaai maakten met potten en pannen, een revolutionaire gewoonte. We stonden op de hoek van ons huis met mijn zesjarige zoon toen er een tank aankwam met gewapende soldaten. Het was beangstigend en we konden daarna niet meer naar buiten omdat we zomaar opgepakt konden worden... Er worden vandaag de dag nog steeds mensen vermist. Dat was het moment waarop wij besloten dat we niet meer in Chili konden blijven. Het kantoor van mijn man had vestigingen in het buitenland en zorgde ervoor dat hij werd overgeplaatst naar Amsterdam. Hij vertrok naar Nederland om onze komst voor te bereiden, wij zouden hem een paar maanden later volgen. Toen kwam de pandemie en werden de grenzen gesloten. We leefden als gezin bijna een jaar lang gescheiden van elkaar, zonder te weten wanneer we herenigd zouden worden. Ik weet niet wat moeilijker was, de revolutie of de pandemie. Het waren twee beangstigende periodes.”

Helemaal opnieuw beginnen

“Het grappige is dat mensen denken dat je land verlaten het moeilijkste deel is, maar ergens weer helemaal opnieuw beginnen is nog veel lastiger. Alles is anders, maar we zijn daar nu gewend aan. Je hebt verwachtingen over het moderne Europa en die blijken te kloppen. In Chili zijn er veel ouderwetse, traditionele gewoontes en

Traditionele Chileense Pastel de Choclo

mensen zijn er gesloten. Hier kan je jezelf zijn. Ik geniet ervan dat mijn zoon opgroeit in deze omgeving. Hij floreert in dit systeem. Er zijn hier meer immigranten dan in Chili. Ik vind het fijn dat we allemaal naast elkaar leven. Soms voel je je als immigrant anders dan anderen, maar hier heb ik het gevoel dat mensen op dat vlak meer open staan.”

Worstelen met opvoeden

“Als ouder wil je je kind begeleiden. Het is de bedoeling dat je antwoorden hebt en weet welke kant je op moet, maar als nieuwkomer weet je dat niet. Je voelt je zelf een soort kind. Het is moeilijk als je de vragen van je kind niet kunt beantwoorden. Of als de overheid aangeeft dat je bepaalde dingen moet doen, maar je snapt niet hoe. Omdat je het systeem niet kent.

Ik zie mijzelf niet als een overbezorgde ouder, maar ik ben niet gewend aan het vertrouwen waarmee sommige ouders hun kinderen laten spelen zonder toezicht. Of de kinderen mochten mee naar huizen van vriendjes die ik nog niet eerder heb ontmoet. Ik worstelde met deze stijl van opvoeden, maar tegelijkertijd was de overheersende motivatie die ik voelde in mijn rol als ouder: doen wat het beste was voor mijn zoon. Ik wilde dat hij mee kon doen met de rest. Hij groeit hier op, dus hij wordt cultureel gezien anders dan wij. Ik leer veel van hem over culturele normen. Het voelt een beetje alsof ikzelf opnieuw opgroei.”

Netwerk opbouwen

“Ik leerde It's My Child kennen via een klasgenoot op een taalcursus. Bij It's My Child was het fijn om te ontdekken dat je niet de enige bent die op zoek is naar antwoorden. Je kunt er de hulp krijgen waar je behoefte aan hebt, dat is heel waardevol. Omdat ik zelf voor deze uitdagingen heb gestaan en door mijn ervaring als grafisch designer in Chili, voelde ik dat ik andere ouders zou kunnen ondersteunen door ze te betrekken bij een workshop Professional Parents bij It's My Child. Zoveel mensen komen naar Nederland zonder baan en hun opleiding is niet altijd geldig hier, dus ik hielp ouders om een CV te maken en een netwerk op te bouwen. Het was heel behulpzaam voor iedereen, want waar je ook vandaan komt, de arbeidsmarkt is hier sowieso heel anders. Het was een praktisch initiatief en veel mensen haakten aan.”

Natalia met haar man en zoon

Hoe werkt het op de Taalschool?

Drie ouders van It's My Child hebben een aantal vragen beantwoord over hoe hun kinderen de Taalschool tot nu toe hebben ervaren. De drie ouders komen uit verschillende landen: Kali uit Colombia, Fang uit China en Fran uit Australië. Kali en Fang wonen bijna een jaar Nederland, Fran net iets meer dan een jaar. Fang heeft drie kinderen, Fran twee en Kalí één.

Alle ouders zien het als een zegen dat de school geen huiswerk geeft. Fang zegt: "Ik denk dat het principe om ouders en kinderen niet op te zadelen met paniek over huiswerk geweldig is, vergeleken met het Chinese schoolsysteem. Het is daardoor geen worsteling voor mijn kinderen". De keerzijde hiervan, zoals Kalí en Fang beiden noemen, is dat het lastiger is voor ouders om mee te krijgen wat er gebeurt op school en moeilijker voor de kinderen om gemiste lessen in te halen. Met name omdat de ouders zelf Nederlands niet als moedertaal hebben, is het een uitdaging om de kinderen eigenhandig bij te spijkeren.

Werk afmaken

Fran geeft aan: "Normaalgesproken hebben ze geen huiswerk, maar als ze iets niet afkrijgen in de les juist wel... het werk moet je dus wel afkrijgen. Het wordt mee naar huis genomen omdat het af moet en de leraar controleert dit ook". Er is volgens de ouders niet één specifiek vak dat het makkelijkst was voor hun kinderen. De dochter van Fran had bijvoorbeeld veel moeite met wiskunde, vanwege de manier waarop wiskundige problemen op verhalende wijze worden gepresenteerd. In contrast genoot de zoon van Kalí juist volop van wiskunde. De school biedt ook creatieve en actieve vakken aan. De ouders noemden 3D-knutsellessen en gymnastiek als de vakken waar hun kinderen het meeste plezier uit haalden.

Aandacht voor pestgedrag

Fran en Kalí bespraken de momenten waarop hun kinderen werden gepest en wat de reactie van docenten hierop was. De kinderen van Fran kregen opmerkingen en geplaag over hun gender, omdat haar zoon oorbellen droeg en haar dochter kort haar heeft. De zoon van Kalí voelde zich oncomfortabel door zowel woorden als daden: "Er waren specifieke situaties waarbij andere leerlingen zijn sap dronken, op zijn tas gingen staan of hem omverduwden".

Kalí en Fran reflecteren op de reactie van de leerkracht op dit pestgedrag: "Toen wij deze situatie bespraken met de

leerkrachten en directeur, werd er naar ons geluisterd. We hebben toen afgesproken om via dialoog en grenzen stellen tot een oplossing te komen tussen de kinderen", legt Kalí uit. Fran zegt: "De leerkrachten gingen er af en toe tussen staan en legden dan uit dat iedere leerling zelf mag bepalen hoe die eruitziet en zich niet hoeft aan te passen aan anderen. Ze waren heel tolerant".

Beide moeders benoemen het feit dat leerkrachten de kinderen betrekken in het oplossen van problemen als er gedragskwesties ontstaan. Fang heeft geen ervaring met pestgedrag maar herinnert zich wel een situatie waarin haar kind overstuur was en de reactie van de leerkrachten daarop. Haar zoon voelde zich erg verdrietig in een les omdat hij bepaalde benodigdheden niet had. "De leerkracht besteedde aandacht aan hem en zorgde ervoor dat hij zich weer blij en veilig voelde op school. De dagen erna was hij weer helemaal gelukkig!" Fran bevestigt dat er veel moeite en aandacht vanuit de leerkrachten komt. "De leerkrachten zijn ontzettend leuk, liefdevol en behulpzaam, voor zowel de kinderen als de ouders. Mijn kinderen zijn gelukkig, ze zijn dol op hun leraren en gaan blij naar school." Fang merkt ook op dat haar kinderen iedere dag blij naar school gaan.

Vriendschappen

Vrienden maken in een nieuwe omgeving is nooit eenvoudig, en veel hangt af van de context en de persoonlijkheid van de individuele kinderen. De drie ouders hebben daarom ook wisselende verhalen over de ervaringen van hun kinderen in het sluiten van vriendschappen. Kalí geeft aan dat haar zoon veel moeite hiermee heeft ervaren. "Hij voelt zich eenzaam, soms mist hij zijn vriendjes van zijn oude school. Ik denk dat hij het lastig vindt om nieuwe vriendjes te maken... Dit komt vooral door het feit dat veel kinderen Arabisch spreken. Er zijn weinig kinderen die Spaans spreken. Door het taalverschil ontstaan er snel subgroepen op school. Maar hij heeft inmiddels wat vriendjes gemaakt en ze hebben plezier met elkaar."

Beide kinderen van Fran hebben geen problemen ondervonden met het sluiten van vriendschappen, en hebben vriendjes gevonden tijdens het spelen in de pauze. Fran zegt: "Ze hadden direct vrienden die in een vergelijkbare situatie zaten als zijzelf. De taal die ze spreken doet er eigenlijk niet zoveel toe, ze hebben het hartstikke leuk samen". Fran zegt heel blij te zijn dat de school zo'n nadruk legt op spel, waardoor deze snelle vriendschappen mogelijk en toegankelijk worden gemaakt. Fang zegt trots: "Mijn kind heeft een lieve persoonlijkheid, hij is altijd bereid anderen te helpen en heeft goede humor. Hij maakt dus makkelijk vrienden. Hij heeft laatst zelfs kleine cadeautjes meegenomen naar school voor zijn beste vriendjes".

Toekomstwensen

Kalí hoopt dat haar zoon goed integreert in Nederland en dat hij zich niet buitengesloten of anders voelt vanwege de taalbarrière. Fang hoopt dat haar kinderen naar de universiteit kunnen. Fran hoopt dat haar kinderen vloeiend Nederlands leren spreken met hun Nederlandse familie. "Mijn Nederlandse schoonfamilie is erg onder de indruk van de kinderen en hun vooruitgang. Ze zijn in korte tijd van een paar onzekere woordjes naar een echt Nederlands accent gegaan. Dat is erg leuk voor hen... Ik ben zelf ook onder de indruk als ze hele gesprekken in het Nederlands voeren met de oudere familieleden."

Alle drie de ouders hebben de Taalschool positief ervaren. Fang vat het sentiment van alle ouders samen met de woorden: "Door de leerkrachten voelen onze kinderen zich veilig en gelukkig op school. Meer kunnen we niet vragen".

Avanti geeft hier les in yoga

“Ik leer mensen om hun *lichaam en geest* te kalmeren”

Avanti met haar dochter

“Mijn naam is Avanti Ashish Sonwalkar. Ik kom uit Pune, een stad in de Maharashtra-regio in India. Mumbai is het economische centrum van die regio, maar Pune is het culturele centrum. Het is een historische stad met mooie gebouwen en forten die uitkijken over groene heuvels. De tempels die er staan, zijn ingewikkelde bouwwerken die een goed voorbeeld vormen van de Indiase architectuur.”

“De mensen in Pune zijn aardig en trots op hun geschiedenis. Veel belangrijke strijders en koningen leefden en heersten in dit deel van India, zoals Shivaji Maharaj en Bajirao Peshawar. India is van oorsprong gericht op landbouw, maar nu staat India bekend om de software-industrie en de wereldwijde diaspora.”

“Ik vond het fijn in Pune. Vlak bij mijn appartement begon de natuur. Recht voor ons gebouw kon je de rivier zien stromen, je zag groene heuvels en in het bos leefden allerlei diersoorten, zoals vogels en slangen. Mijn favoriete plek in India is Varanasi, een van de oudste steden op aarde. Pune mag dan wel de culturele hoofdstad van de Maharashtra regio zijn, maar Varanasi is de culturele hoofdstad van heel India! Het spirituele ritueel Ganga Aarti in Varanasi is bijvoorbeeld een magnifieke ervaring, een feest voor het oog en de ziel van een kalm en serene schoonheid.”

We missen de feesten

“Mijn echtgenoot is in 2021 een softwarebedrijf gestart in Nederland. In de zomer van 2023 zijn we verhuisd. Ik houd van deze stad, de grachten, de windmolens, de levendige cultuur en kosmopolitische mensen. Toch was het een uitdaging om de Indiase cultuur achter ons te laten. Op familieniveau hadden we de steun van familieleden die bij ons in woonden en die ons hielpen met het opvoeden van de kinderen. Nu staan we er alleen voor. Op samenlevingsniveau missen we de traditionele Indiase festiviteiten. Die zitten diep verankerd in onze cultuur en zijn erg belangrijk voor ons. Er zijn verschillende festiviteiten, verspreid over het hele jaar, dus we waren elke maand helemaal

Ganga Aarti is een belangrijk ritueel

gericht op die events. Ik mis die grote massale vieringen waarbij de hele stad betrokken was. We proberen dat gemis goed te maken door andere Indiase community's te ontmoeten in Nederland. Ons gezin heeft hier nu Indiase vrienden in allerlei steden.”

Vrienden maken

“Toen ik in Nederland aankwam met mijn twee kinderen, was het zomer. Dat gaf ons de gelegenheid om naar scholen te gaan zoeken. Onze eerste gedachte ging uit naar een internationale school, maar we besloten dat het gemakkelijker was om te integreren in de samenleving als we de kinderen op een Nederlandse school zouden doen. Mijn oudste, Sainyukta, leert in hoog tempo op de taalschool, terwijl mijn jongste, Sarvanaksh, op een openbare Nederlandse school terecht kwam. Het beste wat we gedaan hebben om te helpen bij hun taalontwikkeling was naar de bibliotheek gaan en grasduinen door de Nederlandstalige boeken. We kozen boeken van 1000 woorden, in simpele taal geschreven. Thuis spraken we opzettelijk in hele korte zinnen; daar hebben we veel baat bij gehad. Toen we arriveerden, vond ik het vervelend dat mijn kinderen geen vrienden hadden hier. We ontdekten dat er veel parken zijn in Utrecht en hebben ze allemaal bezocht. Daarna probeerden we het via de bibliotheek, omdat daar een hele leuke speelplek is voor kinderen, maar het lukte niet om vrienden te maken. De kinderen en ik raakten langzaam gewend hier en ze maakten vrienden zodra ze naar school gingen. Zelf ben ik bij It's My Child gegaan om activiteiten te ontplooiën en onze sociale cirkel uit te breiden.”

Yogales

“Ik krijg via It's My Child de kans om yogales te geven op de taalschool. Yoga is de perfecte manier om lichaam en geest te synchroniseren. Ik geef graag yogales aan kinderen, omdat ik geloof dat het veel voordelen heeft, zeker wanneer je er al op jonge leeftijd mee begint. Het leidt tot zelfvertrouwen en versterkt de kracht en flexibiliteit van zowel lichaam als geest. Yoga verdiept je balans en coördinatie, het stelt mensen in staat om hun energie op positieve wijze in een andere richting te sturen. Daardoor leren ze om hun lichaam en geest te kalmeren, vooral in stressvolle periodes. Ik ben blij met de kans om yogales te geven bij It's My Child en we onderzoeken ook of we yogales voor de ouders kunnen organiseren.”

Elsabe en haar gezin in Zuid Afrika

“Ingrijpende veranderingen zijn lastig voor je mentale gezondheid”

“Ik kom uit Port Elizabeth in Zuid-Afrika. Wow, wat een cultuurrijk land is dat! Er zijn daar elf officiële talen, wat goed aangeeft hoeveel culturele diversiteit er is. Zuid-Afrika heeft een schitterend landschap en wij hadden het voorrecht dat we dichtbij de kust en dichtbij een natuurpark voor olifanten woonden, Addo Elephant Park. Schoenmakerskop was een dorpje vlakbij ons. Een favoriet familie-uitje van ons was naar dat dorp gaan om een ijsje te kopen en daarna naar het strand om naar de oceaan te kijken. Soms konden we zelfs walvissen en dolfijnen spotten. Een dagje aan de kust was een heerlijk uitje voor de hele familie.”

“Ik had daarnaast het voorrecht om samen te kunnen werken met een aantal collega’s, klanten en andere mensen in de minderbedeelde community. Dit soort stevige relaties met zulke lieve mensen is iets waar ik soms erg naar verlang.”

Afrikaans is geen Nederlands

“We zijn naar Nederland verhuisd omdat mijn man hier werk vond als ingenieur. Toen ik hoorde dat we zouden emigreren was ik bang voor di onzekere en onbekende toekomst, maar ik voelde ook opwindingen zag het als een avontuur. Sinds we naar een ander continent verhuisd zijn zie ik veel verschillen. De dingen zijn hier beter georganiseerd en veiliger dan in Zuid-Afrika. Dat was voor ons als volwassenen een nieuwe situatie en zelfs de kinderen moesten daaraan wennen. Het is soms nog steeds een uitdaging. We voelen ons bijvoorbeeld niet comfortabel als we ‘s avonds buiten zijn of als onze kinderen in het park spelen zonder toezicht, terwijl dat hier gewoon kan. Ik spreek Afrikaans, dat lijkt op Nederlands maar is niet exact hetzelfde. Ik ervaar dat als een voordeel, maar ook als een nadeel, want de zinsconstructies en vervoegingen zijn anders. Soms raad ik een Nederlands woord op basis van het Afrikaans en dan blijkt het het verkeerde woord te zijn, of niet te bestaan in het Nederlands.”

“Gelukkig leer ik van mijn fouten en heb ik een goed gevoel voor humor. Dat er in het dagelijkse leven zoveel gefietst wordt, is ook nieuw voor ons. Ik moet nog leren om een tweewieler te gebruiken, maar met een bakfiets kan ik prima overweg. Het weer is een ander groot verschil, zonnig mooi weer in Zuid-Afrika en regenachtige koude dagen hier. Vooral de donkere winterperiode duurt lang, maar ik probeer het weer te omarmen en heb geleerd om me dik aan te kleden en dan toch naar buiten te gaan. Ik houd van de positieve houding van Nederlanders en mijn favoriete uitdrukking is: ‘t komt goed. Er zit zoveel positiviteit en hoop in zo’n zinnetje.”

Andere schoonheid

“Zuid-Afrika is een conservatief land, ik vind de mensen meer open minded hier. Ik kom uit een land vol ongelijkheid en oordelen op basis van ras en ik heb het gevoel dat inclusiviteit en acceptatie meer gestimuleerd wordt in Nederland. Hoewel ik me soms ook buitengesloten voel omdat ik een expat ben. Jazeker, Afrika is een mooi land met een ongelooflijk landschap en iconische dieren zoals olifanten en leeuwen, maar Nederland kent een andere schoonheid, zoals de goed onderhouden architectuur. Mijn lijst met verschillen is superlang, maar die die ik hier genoemd heb voeren de boventoon voor mij.”

“Eenzaamheid is hier een uitdaging voor mij, omdat ik wel met mijn familie ben, maar zonder enig ander support system. Je moet nieuwe relaties opbouwen met nieuwe mensen en ik voelde me de eerste weken super alleen. Niet iedereen is extravert en alle veranderingen kunnen lastig zijn voor je mentale gezondheid. Omdat we nog geen Nederlands spreken, is het een enorme uitdaging voor ons als ouders. We kunnen onze kinderen niet altijd helpen bij het leren van de taal, maar ook niet bij de manier waarop je het leven aanvliegt nu de hele wereld om ons heen Nederlands is. Soms voel ik me daardoor bang of geïsoleerd. Het schoolsysteem begrijpen is moeilijk, omdat het nogal verschillend is van het systeem in Zuid-Afrika. Dat is stressvol, want als ouders wil je het beste doen voor

je kind. Maar soms krijg ik het gevoel dat ik onvoldoende weet om goed te kunnen beslissen. Ook heb ik verschillende opvoedstijlen ontdekt in Nederland, daardoor word ik gestimuleerd om mijn eigen opvoedmethodes te verbeteren. Bijvoorbeeld: er wordt hier beter naar kinderen geluisterd en ze mogen meepraten. Soms zie ik mijn kinderen worstelen op het sociale vlak of om zich aan te passen. De twijfel over onze emigratie naar een ander land sluipt dan mijn gedachtewereld binnen en dat leidt soms tot plannen om terug te keren naar Zuid-Afrika.”

Nationaal Park Addo Elephant, Zuid-Afrika

Landje wisselen

“It’s My Child creëert een community voor alle nieuwkomers, zodat ze andere nieuwkomers kunnen ontmoeten. Het heeft mij geholpen om me thuis te voelen hier. Je wisselt informatie en tips uit over je vestiging, maar ook over opvoeden en andere uitdagingen die je kan tegenkomen. Voor mij bracht het een rijke internationale connectie met mensen uit diverse landen met uiteenlopende ideeën, achtergronden, vaardigheden en expertise. It’s My Child stimuleert ouders ook om eigen initiatieven te organiseren voor deze community. Dat brengt een gevoel van eigenwaarde met zich mee door de bijdrage die je kunt leveren aan de levens van anderen via jouw initiatief. Ik startte bijvoorbeeld een opvoedingsgroep bij Leidsche Rijn Taalschool. Door tijd te investeren in It’s My Child vulde ik mijn emotionele reserves aan. Daardoor voelde ik me een stuk gelukkiger en kon ik ook beter voor mijn gezin zorgen. Omgeven te zijn door zoveel positiviteit en kalmte bij It’s My Child, bracht mijn ziel een gevoel van rust. Tijdens het turbulente proces van landje wisselen met ons gezin, vonden we bij deze community de broodnodige ondersteuning.”

Drie nieuwkomerouders over een lastig onderwerp

Praten over *drugs*

Vanuit internationaal perspectief staat Nederland bekend om de liberale houding ten opzichte van alcohol en marihuana. Met name jongeren voelen zich vaak aangetrokken tot deze substanties. Bovendien wordt in Nederland, in vergelijking met de meer traditionele hiërarchische relatie met autoriteiten die we buiten Nederland vaker tegenkomen, de autonomie van jongeren veel meer aangemoedigd. Wat zijn dan de gedachten en gevoelens van nieuwkomerouders over hun eigen kinderen met betrekking tot deze potentieel nieuwe context rondom jongeren en drugsgebruik?

We spraken met drie nieuwkomerouders van tieners, die uit verschillende delen van de wereld komen met verschillende geloven en tradities. Ook spraken we een voormalige student van Ithaka die met verschillende drugs experimenteerde. Andriy, een Oekraïense vader van vier kinderen, Yashar, een Iraanse vader van twee, en Mohamed, een Zuid-Afrikaanse vader van twee, namen deel aan de discussie.

Striktere culturen

Alle drie de ouders gaven aan dat drugsgebruik in hun eigen gezinnen niet voorkwam toen ze opgroeiden, maar dat ze er binnen hun respectieve gemeenschappen op verschillende manieren mee te maken hadden. Yashar: "Drugs kwamen vrijwel niet voor in mijn omgeving - onder mijn vrienden, binnen mijn familie, op school of in de buurt. Ikzelf heb zelfs nooit gerookt." Mohamed vertelt dat hij voor het eerst drugsgebruik zag bij vrienden toen hij op school zat: "Er waren er een paar die begonnen te experimenteren met drugs. Er werd een organisatie opgericht door ouders van kinderen

die begonnen waren met drugs. Ze kwamen naar scholen en hielden ook bijeenkomsten om kinderen en hun ouders bewust te maken van de gevaren ervan. Het was een aanpak van schadebeperking." Andriy legt uit dat hij niet veel tieners drugs zag gebruiken, en zijn vrienden waren ook niet geïnteresseerd in drugs. "Maar na de ineenstorting van de USSR, vanwege de chaos, merkte ik dat veel tieners begonnen met het gebruiken van drugs."

"Mijn land heeft een zeer streng beleid ten aanzien van drugs; naast sigaretten en waterpijp zijn alle andere drugs volledig verboden. De wetshandhaving is streng op dit punt en legt zware consequenties op aan degenen die betrapt worden op drugsgebruik," vertelt Yashar. Hoewel niet zo streng, hadden zowel Mohamed als Andriy ook vergelijkbare verwachtingen in hun culturen. "Drugsgebruik werd niet getolereerd in onze cultuur, en ik heb nooit drugs of alcohol gebruikt. Daarom ben ik erg strikt in die zin als ik met mijn eigen kinderen over dit onderwerp praat," zegt Mohamed.

De aanwezige ouders vonden het idee van hun kinderen die met drugs experimenteren niet leuk en komen allemaal uit hiërarchische familietradities waar van hun kinderen wordt verwacht dat ze het standpunt van hun ouders over dit onderwerp respecteren. Mohamed verklaart eenvoudig: "In ons huis zijn alcohol en drugs een NEE."

Wat kunnen ouders doen?

De ouders waren zich bewust van de houding hier in Nederland, ze gaven uitdrukking aan de complexiteit van het aanpakken van deze mismatch in vergelijking met wat ze gewend zijn. Yashar legt uit: "Het is een geheel nieuwe omgeving voor mijn kinderen hier, met zijn eigen unieke uitdagingen." Mohamed stemt toe en zegt: "Wat er buiten ons huis gebeurt, weet ik niet altijd. Omdat drugs zo vrij verkrijgbaar zijn in Nederland, is het moeilijk om dit in de hand te houden." Andriy heeft uit eigen ervaring al ervaring opgedaan met zijn oudste kind. "Mijn oudste, die 14 is, heeft al alcohol en marihuana geprobeerd," geeft hij toe. "Ze voelde zich zo slecht, vreselijk in feite, en stopte de volgende dag. Ze zei dat ze het niet opnieuw wil proberen."

De houding die alle drie de ouders innamen, was sterk en compromisloos. Maar tegelijkertijd wisten ze allemaal dat ze de acties van hun kinderen niet volledig kunnen controleren. Allen benadrukten het belang van het onderhouden van een goede communicatie, waarbij Yashar zegt: "We houden de communicatielijnen open en blijven ze voorlichten." Mohamed herhaalde dat punt, terwijl hij toevoegde dat ze de acties van hun tieners niet volledig kunnen controleren. "Als ouder kun je alleen praten en proberen om ze voor te lichten. Je weet nooit voor 100% wat je kinderen buiten doen. Ik probeer te blijven denken dat ik ze de tools geef en vertrouw erop dat ze die goed gebruiken." Andriy was het daarmee eens en zei dat het enige andere wat ze kunnen proberen om te helpen is ervoor te zorgen dat de vrienden van hun kinderen geen slechte invloed zijn. "Ik benadruk altijd het belang van het verstandig kiezen van hun vrienden; de invloed van leeftijdsgenoten kan aanzienlijk zijn," zegt Yashar.

Als deze ouders ooit zouden ontdekken dat hun kinderen de gewoonte hadden ontwikkeld om drugs te gebruiken, zouden ze allemaal om meer gekwalificeerde ondersteuning vragen. Mohamed legt uit: "Ouders zouden ook hulp moeten zoeken, een soort specialist om ons op ons pad te begeleiden." Yashar stemt toe: "Advies krijgen van experts zou helpen de situatie te navigeren." Andriy adviseert: "Ik zou sessies met een professional beginnen voor mij en mijn kinderen om te proberen de diepere redenen te vinden waarom ze het gebruiken."

It's My Child helpt

It's My Child is zeer responsief ten opzichte van de behoeften van de ouders en hun gemeenschap om elkaar te ondersteunen. Andriy legt uit dat hij geen hulp nodig had voor de ontdekkingstocht van zijn dochter in het experimenteren met drinken en het roken van marihuana. "Ik heb geen hulp gekregen omdat ik geen hulp nodig had, godzijdank. Maar ik ben er zeker van dat elke hulp nuttig en belangrijk zou zijn". Yashar maakt een doordacht punt over het werk dat It's My Child doet: "Het is cruciaal om te begrijpen dat 'Nee' zeggen tegen drugs ook 'Ja' zeggen betekent tegen vele andere geweldige dingen in het leven, zoals sporten, hobby's en tijd doorbrengen met geliefden. Voor ons was deelname aan It's My Child essentieel, vooral toen we net naar Nederland waren verhuisd. Ze boden een overvloed aan leuke en gezonde kindgerichte activiteiten, zoals acteren, schilderen, knutselen, sporten en kamperen. De betrokkenheid van It's My Child was erg behulpzaam om mijn kinderen gelukkig en betrokken te houden."

Niet oordelen

We spraken met een voormalige student, Lana, van Ithaka die begon te experimenteren met drugs toen ze 15 was. Ze begon toen een vriend haar een joint gaf, waarvan ze dacht dat het alleen tabak was, en ze die rookte. Ze hield van hoe de joint haar liet voelen. Ze deed wat eigen onderzoek online en beoordeelde zelf de risico's. Ze besloot dat het niet al te schadelijk leek, dus bleef ze het doen. Lana hield dit verborgen voor haar ouders, die een strikt beleid van geen drugsgebruik hanteerden, een onderwerp dat taboe en waar dus niet over gepraat kon worden. Ze zegt: "Het nemen van om het even welke drug, was als het gebruiken van cocaïne of heroïne in de ogen van mijn ouders". Op school kon ze zich niet herinneren dat drugsvoorlichting ooit werd aangekaart. Na de ervaring met marihuana ging Lana verder met het proberen van andere drugs, zoals alcohol, ecstasy en paddo's. Ze waardeerde het andere perspectief op de wereld dat deze drugs haar gaven. Ze beschrijft: "Het euforische gevoel van het nemen van ecstasy bracht me een diep gevoel van liefde voor mijn familie. Wanneer ik nuchter werd en de negatieve gevoelens terugkwamen, herinnerde ik me dat ik echt van ze houd".

In deze periode van haar leven werd Lana afstandelijker van haar ouders en haar enthousiasme voor school nam af. Leraren vermoedden dat ze drugs gebruikte en organiseerden een bijeenkomst met haar ouders. Daarna werden haar ouders waakzamer en probeerden ze signalen te vinden om te zien of Lana high was. "Mijn moeder was begripvol voor iemand die uit een cultuur komt van strikt geen drugsgebruik," zegt Lana. Na een slechte ervaring met paddo's toen ze 21 was, vond Lana dat het genoeg was, en dat het tijd was om te stoppen; sindsdien heeft ze geen drugs meer gebruikt. Terugkijkend op deze periode van haar leven, zegt Lana dat ze gewoon niet naar ouders of leraren over drugs zou hebben geluisterd omdat die geen eigen ervaring hadden. Wat konden zij er nou van weten?

Lana's advies

Lana's advies voor ouders zou zijn om zichzelf te informeren en niet veroordelend te zijn als hun kinderen drugs uitproberen, voor studenten om te begrijpen dat het geen ding is om er cool uit te zien, en voor leraren om gastsprekers en experts te organiseren voor betere drugsvoorlichting.

Vertrekken uit vredelievend Jordanië

“De *taallessen* zijn ook de plek om je *uitdagingen te bespreken*”

Romeins amfitheater Amman, Jordanië

“Mijn naam is Nada. Ik ben vanuit Jordanië naar Nederland verhuisd met mijn man en twee kinderen, een 12 jaar oude dochter en een 7 jaar oude zoon. Jordanië is een mooi en gastvrij land in het Midden-Oosten. Het is onderdeel van het Heilige Land en herbergt sommige van ‘s werelds meest beroemde plekken, zoals Petra (de roze stad), de Dode Zee en het allerlaagst liggende punt op aarde van waaruit je over het water de imposante bergen van Palestina kunt zien liggen. Ondanks dat het omgeven is door landen waar conflicten spelen, blijft Jordanië een veilig en vredelievend land dat ik aan iedereen kan

“Wij zijn recent nog naar de hoofdstad Amman geweest. Toen ik uit het vliegtuig stapte, werd ik omarmd door de koele bergwind die ik zo had gemist. Onderweg naar huis, terwijl we door de witte stad reden die bestaat uit gebouwen van kalksteen die samen een prachtig, onoverzichtelijk geheel vormen, werd ik overspoeld door een golf van nostalgie. De stad bruiste, zelfs zo laat op de avond; de straten waren druk, de souks waren tjokvol mensen die inkopen deden en zaten te eten alsof het midden op de dag was. Een bezoek aan Jordanië is niet compleet zonder Mansaf, ons traditionele gerecht van lamsvlees dat gekookt is in pittige yoghurt, geserveerd met geurige rijst en zacht shrakbrood (red: plat Arabisch brood). Van autorijden door Amman word ik dolblij, het is een charmante mix van eeuwenoude geschiedenis en het moderne leven, waar historische locaties, gezellige cafés en de geur van shoarma elkaar afwisselen. Het is een stad die de eenentwintigste eeuw omarmt en tegelijkertijd haar rijke geschiedenis koestert, waardoor er een unieke en betoverende sfeer hangt.”

Betere toekomst

“We zijn vertrokken uit Jordanië als gevolg van de uitdagende economische situatie, zoals geldt voor veel migranten die hier terechtkomen. Ze zijn op zoek naar betere banen en een betere toekomst voor hun kinderen. Mijn man kreeg een baan bij een beveiligingsbedrijf in Utrecht en we verhuisden in de zomer van 2023. We moesten ons aanpassen aan het regenachtige en vochtige weer in Nederland, maar ik moet zeggen dat de zomer hier fantastisch is! We waarderen ook de kwaliteit

van het openbaar vervoer en de fietscultuur die beweging stimuleert, wat in sterk contrast staat met Jordanië. Verder is de Jordaanse cultuur meer familie-georiënteerd en beïnvloed door traditionele waarden, terwijl de Nederlandse cultuur meer nadruk legt op gezondheid en directheid. Wij ervaren dat als een verfrissende verandering.”

“De Nederlandse manier van leven bracht een paar uitdagingen met zich mee, het was erg moeilijk in het begin. Alleen al omdat we onze familie en vrienden moesten achterlaten en helemaal opnieuw begonnen. We sloegen ons door het complexe bureaucratische systeem heen rondom huisvesting, BSN-nummers, bankrekeningen en identiteitskaarten; dat was nogal stressvol. Daarnaast moesten de kinderen tijdelijk naar de Taalschool, voordat ze konden doorstromen naar een publieke school. Dit betekende dat ze nog een keer van school zouden moeten veranderen, aan nieuwe regels zouden moeten wennen en nieuwe vrienden moesten maken.”

Frustratie

“Gelukkig heeft mijn jongste zoon die switch al gemaakt en gaat het gezien de omstandigheden best goed met hem, alhoewel hij thuis en op school soms wel wat gedragsproblemen laat zien waarmee hij zijn frustratie over alle veranderingen toont. Mijn oudste dochter zit nog steeds op de Taalschool. Ze had sociaal een moeilijke tijd, vooral omdat ze met oudere kinderen in de klas zit die andere achtergronden hebben en andere normen hanteren. Ze was gewend aan een meer

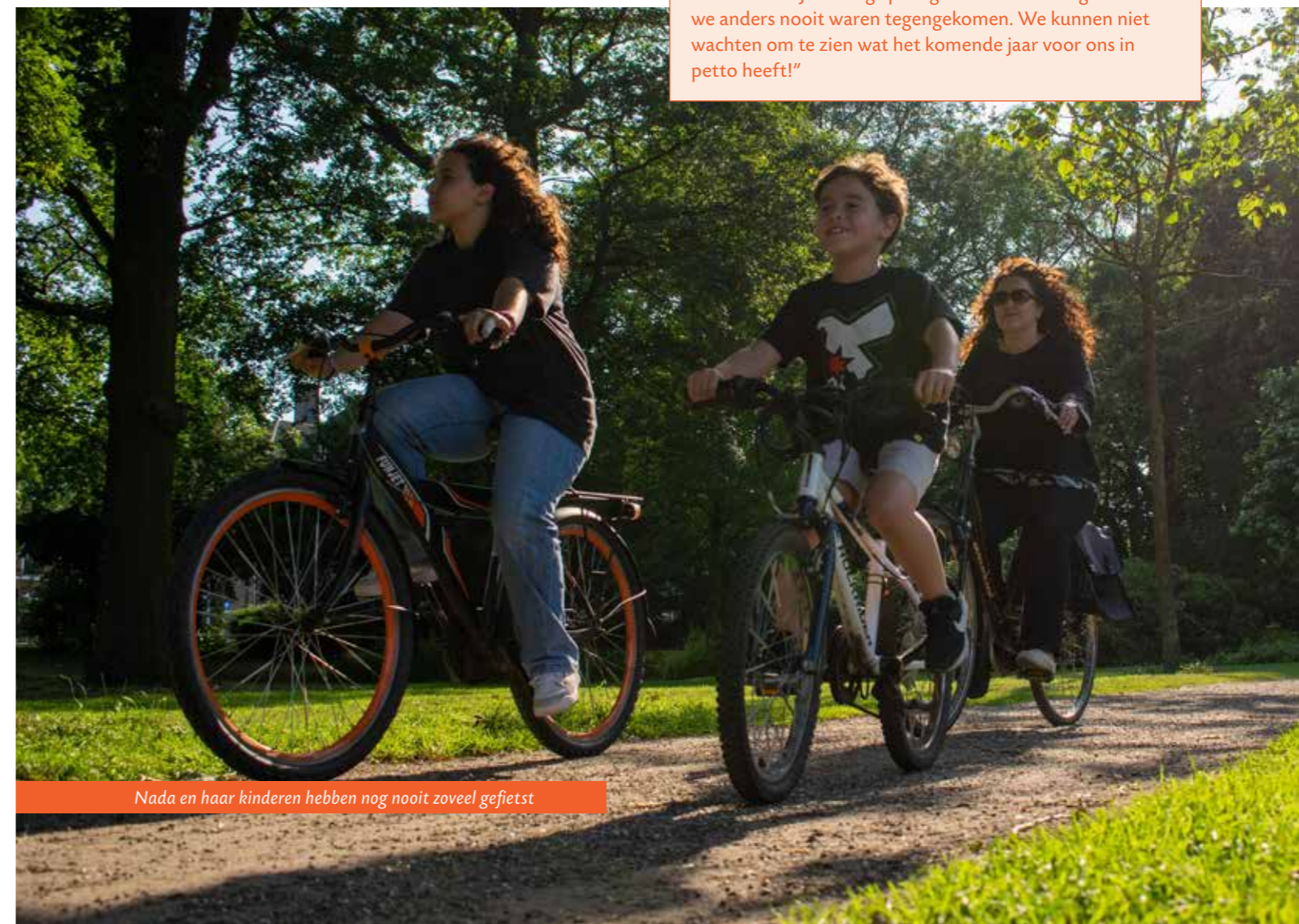
homogeen omgeving, dus het was een uitdaging voor haar om vriendschap te sluiten. Ook zij gedroeg zich niet altijd even gemakkelijk, dat kan gedeeltelijk natuurlijk ook liggen aan het feit dat ze een tiener is.”

“De Taalschool was ongelooflijk behulpzaam in het geval van onze zoon. Zij zorgden ervoor dat we regelmatig contact hadden om zijn voortgang te bespreken en ze wonnen advies in bij partner-organisaties om te zien hoe ze hem het beste konden ondersteunen. Ze organiseerden wekelijkse leessessies om hem te helpen met zijn taalontwikkeling en regelden een kindercoach om hem te helpen zijn emoties te reguleren. Ik kan ze niet genoeg bedanken voor hun steun; zonder die hulp waren we verloren geweest. We zorgden ervoor dat onze zoon deelnam aan allerlei activiteiten zodat hij erbij hoorde en een netwerk kon opbouwen, bijvoorbeeld via lessen in handvaardigheid, Lego en robots bouwen en via wekelijkse zwemlessen. Daarbovenop leerden we hem fietsen en rollerskaten en gingen we in het weekend op avontuur om andere Nederlandse steden te ontdekken. Voor onze dochter hebben we een dagelijkse studie-routine in elkaar gedraaid, zodat ze snel vooruitging. Ze is waarschijnlijk na de zomer klaar om naar een reguliere Nederlandse school te gaan. Ze is ook op zwemles gegaan en heeft zich recentelijk opgegeven voor voetbaltraining. En verder bezoeken we elke week de bibliotheek om nieuwe Engelstalige en Nederlandstalige boeken te lenen.”

Geestverruimend

“Ik ben vriendinnen geworden met andere moeders via de Taalschool van mijn zoon en we komen af en toe bij elkaar om de kinderen te laten spelen, of voor wat sociaal plezier voor ons als ouders. It's My Child was een geweldige manier om deze ouders te ontmoeten. Via de workshops die zij organiseren en die gefaciliteerd worden door andere nieuwkomerouders, en via de Nederlandse taallessen. Deze taallessen zijn tevens de plek om je uitdagingen te bespreken en het broodnodige advies te krijgen van de geweldige docenten die hun tijd vrijwillig doneren om nieuwkomerouders te steunen bij het inburgeringsproces. Ik heb veel waardering voor deze gulde en betrokken dames!”

“De coördinatoren van It's My Child hebben me gevraagd of ik een workshop wil organiseren voor nieuwkomerouders. Ik was echter te druk met alle verhuisperikelen en alle emoties die daarbij kwamen kijken, waardoor ik niet veel heb kunnen bijdragen. Misschien komt dat nog als we straks een beetje geland zijn. Ik zou graag iets terug willen doen en mijn dankbaarheid willen tonen voor de steun en vriendelijkheid die ze mij hebben gegeven. Alhoewel het een uitdagend jaar was voor ons, waarin we ons moesten aanpassen aan een nieuwe manier van leven, was het ook ontzettend leuk om dit mooie land te verkennen en allerlei mensen met verschillende achtergronden te ontmoeten. Deze ervaring heeft onze geest verruimd, ons bewustzijn en begrip vergroot rondom dingen die we anders nooit waren tegengekomen. We kunnen niet wachten om te zien wat het komende jaar voor ons in petto heeft!”

Nada en haar kinderen hebben nog nooit zoveel gefietst

Sarah uit Brazilië over leren leven met heimwee

“Ik liep *huilend* *het vliegtuig in* toen we vertrokken”

De Katholieke kathedraal in Brasilia, Brazilië

“Brasília is een betoverende thuisplek. Brazilië is qua grootte het vijfde land op aarde, dus er zijn immense culturele verschillen tussen de provincies. Brasília, als hoofdstad en als een van de jongste steden, trekt mensen vanuit het hele land aan. Mijn vader is bijvoorbeeld opgegroeid in Maranhão en mijn moeder in Minas Gerais. Die steden liggen 1800 kilometer uit elkaar en toch hebben ze elkaar ontmoet in Brasília. Het leven in Nederland maakt dat ik de kleine dingen meer ben gaan waarderen, zoals eten. Ik verlang soms erg naar ‘pão de queijo’ (kaasbrood) en tapioca. Gelukkig hebben we hier producten gevonden die daarop lijken, bij de Turkse supermarkt.”

Spannende wending

“Het leven nam een spannende wending voor mij toen mijn man en ik, in juli 2022, besloten aan een nieuw avontuur in Nederland te beginnen. Hij kreeg een geweldige baan aangeboden en we keken er allebei naar uit om ons een andere levensstijl eigen te maken dan waaraan we gewend waren. Toen we het onze familie vertelden, kregen we blije knuffels. Maar er vloeiden ook tranen, omdat we erg hecht waren en altijd bij elkaar. Wij wisten echter zeker dat dit het goede moment was, want het is iets makkelijker om je thuisland te verlaten als je nog geen kinderen hebt. En er was niemand afhankelijk van ons in Brasília. Ik liep huilend het vliegtuig in toen we vertrokken, omdat ik niet wist wanneer ik iedereen weer zou zien en geen idee had hoe het in Nederland zou zijn. Nu ik anderhalf jaar weg ben, weet ik dat niemand onvervangbaar is. Mensen leren leven met hun heimwee en passen zich aan als hun familie niet in de buurt is. Ik moest mezelf ook heruitvinden op professioneel

“Ik ben geboren en getogen in Brasília, de levendige hoofdstad van Brazilië. Die stad heeft, ondanks haar jonge geschiedenis van nog maar 64 jaar, een unieke charme. En bijna drie miljoen inwoners. Er is bij de stadsplanning zorgvuldig aandacht besteed aan details, waardoor het een schoolvoorbeeld is van een indrukwekkende mix van moderne architectuur en weelderige natuur.”

vlak, want zonder beheersing van de Nederlandse taal maakte ik geen kans op een baan op een Nederlandse school.”

Eigen taal spreken

“Je aanpassen aan het leven in een nieuw land kan uitdagend zijn, zeker als je stuit op taalbarrières, kouder weer en afwezigheid van steun van vrienden en familie. Voor mijn man was het lastig om Engels met een buitenlands accent te verstaan en om te worden begrepen met een Braziliaans accent. Als je je niet kunt uitdrukken in je eigen taal, kun je je intellectuele capaciteiten niet volledig laten zien. Dit raakte onze gevoelens van professionele eigenwaarde, maar na verloop van tijd verbeterde onze communicatie en werden de relaties sterker. We ontmoetten ook andere Brazilianen bij wie we ons

Sarah tijdens haar workshop Learning Bricado

prettig voelden, omdat we onze eigen taal konden spreken en dezelfde moeilijkheden tegenkwamen.”

“Ik begon een WhatsApp-groep om de verbondenheid tussen Braziliaanse families te stimuleren, om wederzijdse hulp en Portugees-talige activiteiten voor kinderen te organiseren. Aangezien ik erg van lesgeven houd, begon ik meteen na onze aankomst Portugees te onderwijzen aan de kinderen van andere Braziliaanse ouders. Deze inspanning leidde tot de start van Learning Bricado, een serie maandelijkse workshops voor kinderen van 1 tot 12 jaar. De reacties waren overweldigend, met meer dan honderd actief participerende ouders in onze groep. Naast een platform voor het delen van adviezen en dagelijkse informatie over hun rechten in Nederland, hadden deze bijeenkomsten ook een diepe impact op de betrokken families. Veel families hebben nieuwe banden gesmeed op deze bijeenkomsten; ze brengen hun kinderen mee om te spelen, bij te leren en nieuwe vrienden te maken. Daarnaast biedt het de kinderen een kans om hun Portugees te oefenen, de taal die in Brazilië gesproken wordt, en om meer te leren over de Braziliaanse cultuur terwijl ze in het buitenland wonen. Ik ben ervan overtuigd dat leren een levenslang proces is en dat

jezelf aanpassen en heruitvinden binnen een nieuwe cultuur een essentieel onderdeel is van persoonlijke groei, ongeacht je leeftijd.”

Positieve impact

“Mijn reis van Brasília naar Nederland heeft niet alleen mijn horizon verbreed, maar heeft mij er ook toe gebracht bij te dragen aan een goed onderling verbonden Braziliaanse community in Utrecht. Via Learning Bricado streven we ernaar om de transitie naar een nieuw leven makkelijker te maken voor onze landgenoten en door daarmee bezig te zijn blijven we allemaal bijleren en door ontwikkelen. Ik voel me vervuld door de kans die ik kreeg om dit te doen, dat ik mijn bedrijf PRATICAM3NT3 kon beginnen, gericht op Portugees leren aan kinderen en volwassenen. Dat ik vrijwilliger bij It's My Child kon zijn, zo'n relevante organisatie met lieve mensen. En dat ik door kan gaan met de maandelijkse bijeenkomsten voor families. Ik geloof dat als we onze krachten bundelen, onze talenten en vaardigheden inzetten voor een doel waar we in geloven. Dan maken we een positieve impact op vele anderen. Het is mijn wens om altijd bij te dragen, waar ik ook ben.”

Vertaalster Erica kwam terug uit een diep dal

“Liefde is een eindeloos cadeau voor je omgeving”

“Zoals veel andere verhalen die ik heb vertaald voor dit magazine, is onze gezinsgeschiedenis verdrietig en mooi tegelijk. Al woon ik al 58 jaar in Nederland, mijn tweede leven hier is pas vorig jaar begonnen. Het is spannend om opnieuw te mogen bijdragen aan de samenleving en om mijn skills te kunnen gebruiken om deze wereld vrolijker te maken. De laatste twee decennia stond ik aan de zijlijn, ook al was ik nooit een nieuwkomer. Dus hoe is dat gebeurd?”

“In 2006 gingen mijn man en ik met onze kinderen van 5, 7 en 8 op vakantie naar Italië. Op een zonnige ochtend vlakbij Siena, een prachtige oude stad, ging mijn gezin zwemmen in een tijdelijk badje bij onze agriturismo. Ik poetste eerst nog even de keuken (haha... ook op vakantie hebben moeders vaak een Assepoestermomentje) en arriveerde een kwartiertje later. Ik sprong het water in en ontdekte al gauw een heleboel kleine beestjes, instinctief voelde ik dat er iets mis was en ik plukte iedereen haastig uit het zwembad. Dat was de laatste zorgenvrije zomer voor ons gezin; het leven had andere plannen met ons. Meteen na die vakantie kwam onze jongste dochter in het ziekenhuis terecht met dubbele longinfecties, ons oudste meisje kreeg zenuwpijnen in haar been en kwam plots in een rolstoel terecht. In de winter ging alles hollend achteruit. Onze zoon werd absurd moe en mijn man veranderde van een sterke, humorrijke kerel in een afwezige toeschouwer. Energiegebrek werd een kernprobleem voor mijn hele gezin... het werd stil in ons vroeger altijd zo gezellige huishouden.”

“Mijn hummeltjes dealden met de vreemdste dingen: opgeblazen ledematen, rode gewrichten, spijsverteringsproblemen, eindeloze hoestbuien, het verlies van spierkracht, intens bleke bekkies, huidirritaties, flauwvallen, duizeligheid, gebroken armen, zenuwshokjes en andere rariteiten. Als er door behandeling een symptoom verdween, kwam er een ander symptoom voor in de plaats. Het leek wel alsof ze aan de binnenkant werden opgevreten door een

hongerig beest. Pijnaanvallen werden dagelijkse kost. En al gauw was ‘pijn’ de enige constante factor in het leven van onze kinderen, vooral in hun hoofd en gewrichten. Na zes jaar waren ze alle drie volledig aan bed gekluisterd. We stonden op het punt om hen te verliezen, toen ook het drinken van water niet meer zo goed lukte. Mijn echtgenoot, die natuurlijk een veel ouder en sterker immuunsysteem had, kon nog wel lopen en eten, maar had moeite om zichzelf en zijn bedrijf overeind te houden door zijn enorme stapel pijnlijke klachten.”

Verloren steun

“Dus...wat deed ik? Ik zorgde voor hen. Ik maakte hun bedjes op, glimlachte, behield mijn vertrouwen in de toekomst en sleurde ze naar 53 medische specialisten. Voor elke klacht moesten we naar een andere specialist. Er was geen enkele dokter die naar het totale plaatje wilde kijken of een gemeenschappelijke oorzaak wilde overwegen. Als ik suggereerde dat het allemaal was begonnen in een zwembad in Italië, keken ze me aan alsof ik gek was. Na zes behandeldjaren zonder succes, keerden de medici zich tegen ons. We verloren ook de steun van een paar familieleden en vrienden. Mijn zieke meisjes werden van school gestuurd omdat ze de lessen niet meer konden bijwonen. Mensen namen afstand van ons alsof onze situatie besmettelijk was. Misschien werden ze er nerveus van? Ik bleef glimlachen, praten, bepleiten, hopen, liefhebben en proberen om familie en vrienden betrokken te houden bij ons verhaal. Maar ik trok me ook terug en begon ‘s nachts

te googelen om mezelf beter te informeren. Ik sliep toch al nooit meer, doorgedraaid van de angst om mijn kinderen. Ik raakte ze kwijt, maar waaraan? Ik vond artikelen van artsen en natuurgeneeskundigen die ervaring hadden met het genezen van falende lichamen en immuunsystemen. Ik las over bacteriële, virale en schimmelinfecties. Over chronische Lyme... ik herkende onze situatie honderd procent in de informatie die ik verzamelde.”

“We vonden adequate medische hulp in een privékliniek in België. Dat was op 12 augustus 2012. De vooruitgang was onmiskenbaar binnen twee weken. Onze meisjes spraken weer. Mijn kleintje begon weer hardop te lachen en haar ogen straalden net zoals vroeger. Het lukte mijn oudste meisje om de tuin in te lopen, waar ze begon te zingen met een nog wat zwakke maar prachtige stem. Onze harten sloegen een paar slagen over bij het zien van die eerste tekenen van hun herstel... We hadden hun stemmetjes zo gemist! Hun levenslust! Na een maand voltrok zich het laatste wonder, onze bedlegerige zoon stond opeens op de drempel van de keukendeur. Ik schrok ervan... sinds wanneer was hij zo lang? Toen hij om eten vroeg wisten we het zeker: onze zoon was er weer!”

Vechten

“Omdat onze kinderen ziek bleven ondanks de pogingen van al die medische specialisten, concludeerden enkele Nederlandse artsen en enkele dorpsgenoten dat er iets mis moest zijn met de ouders. Vermoedelijk met de moeder. Ze rapporteerden ons gezin bij Veilig Thuis in die zomer van 2012. Veilig Thuis kwam langs en dreigde onze kiddo's onder te brengen op drie verschillende locaties, zodat wij ze niet zouden kunnen vinden of bezoeken. Hun agressieve benadering wekte bij onze kinderen een diep wantrouwen op tegenover professionele hulpverleners, vooral bij onze meisjes. We moesten een advocaat in de arm nemen en vechten om de kinderen bij ons te mogen houden. We slaagden daar uiteindelijk in; et kostte vele jaren waarin we onszelf moesten verdedigen voordat ze het opgaven. Het brak mijn laatste beetje vertrouwen in ‘systemen’ zoals de medische zorg, Jeugdzorg en onderwijsinstellingen. Hun

doel is helaas niet het welzijn van mensen. Hun doel is de regels volgen. En ook als die regels een wereld van ellende veroorzaken, gaan ze er gewoon mee door...”

“Het kostte ons meer dan tien jaar om die totaal kapotte lichamen weer aan de praat te krijgen. De kinderen doorliepen school, gingen studeren en de oudste twee werken nu fulltime. Het zijn goed uitgebalanceerde en empathische volwassenen, die hun hervonden energie gebruiken om de wereld een betere plek te maken via lokale ontwikkelingssamenwerkingen in Arabische landen, design-opdrachten en het creëren van ‘uplifting’ kunst. Onze jongste streeft naar een toekomst in het werkveld van mensenrechten, ze is goed op weg om een stevig netwerk van gedreven mensen te verzamelen. Ze lachen alle drie veel en vaak. Door hun situatie hebben ze geleerd om waarde te hechten aan het leven. Het is een enorm plezier om hen alle drie te zien stralen!”

Hartverwarmende liefde

“Ik zou willen benoemen dat ‘liefde’ het hoofdingrediënt was in het doorstaan van wat ons is overkomen. Onvoorwaardelijke liefde voor mijn kinderen, onklusbare liefde voor mijn man, hartverwarmende liefde voor iedereen die ons bleef steunen en hoopvolle liefde voor al het leven op aarde. Liefde is magisch spul, veel krachtiger dan ik ooit had gedacht. En het gekste is: het gaat nooit op! Het zit in je hart, in je ziel, in je aderen. Liefde is een eindeloos cadeau voor je omgeving. Eerst sprenkel je het over jezelf (wees gul) en daarna verspreid je het om je heen! Dat is de reden dat ik mijn nieuwe leven ben begonnen met het geven van taallessen bij It's My Child, een prachtige organisatie die luistert naar haar doelgroep. Ik hoop nieuwkomerouders te inspireren en empoweren met wat basale Nederlandse spreekvaardigheid en met wat warme menselijke energie.”

Erica geeft Nederlandse les aan een groep ouders op Taalschool Utrecht

Met dank aan...

Deze rijke reis over de hele wereld zou niet mogelijk zijn geweest zonder de volgende mensen:

Aan Anthony, het leidende licht van deze transformatieve reis, ben ik een onmetelijke schuld van dankbaarheid verschuldigd voor het leiden van ons met onwrikbare toewijding en een visie die ons allen inspireerde.

Erica, jouw meesterschap in het vertalen van de verhalen naar het Nederlands blies nieuw leven in elk verhaal, door de essentie van emoties in elk woord te vangen.

Bram, jouw nauwgezette eindredactie zorgde voor een samenhang die elk verhaal tot zijn volle potentieel verhief, waardoor een tapijt van stemmen ontstond dat diep resoneerde.

Gaby, met jouw lens heb je momenten van kwetsbaarheid en kracht vereeuwigd, waardoor elk beeld een diepe betekenis en diepte kreeg. Daarnaast heb je waardevol werk verricht door het magazine in zo'n uniek design te gieten.

Natalia, jouw creatieve genie in grafisch ontwerp met Gaby weefde een visueel verhaal dat boekdelen sprak en lagen van schoonheid en emotie toevoegde aan onze publicatie.

En aan Dirk, wiens grafisch eindontwerp niets minder dan kunstzinnigheid was en die de finishing touch gaf aan ons project.

Alle ouders die moedig hun verhaal hebben gedeeld, jullie hebben harten en geesten geopend.

De onvermoeibare ambassadeurs van It's My Child, jullie zijn de ruggengraat van onze missie, het bevorderen van verbinding en empowerment.

De ondersteunende scholen, Ithaka en Taalschool Utrecht, jullie hebben veilige ruimtes gecreëerd voor groei en dialoog.

De gemeente Utrecht, jullie steun is een hoeksteen van onze activiteiten geweest.

En aan alle ouders die ons met veerkracht en flexibiliteit hebben omarmd, jullie vertrouwen en samenwerking zijn de hartslag van deze onderneming geweest. Ieder van jullie heeft een onuitwisbare stempel gedrukt op deze reis en daarvoor ben ik jullie zeer dankbaar.

Soha Surour

Oprichter en directeur van It's My Child

COLOFON

Veerkracht
magazine

Zomer 2024, jaargang 3, nummer 3

Een uitgave van:
It's My Child
La Bohèmedreef 7
3561 KW Utrecht
E-mail: info@itsmychild.nl
Telefoon: 030 - 263 46 34
Website: www.itsmychild.nl

Fotografie: Natalia Martínez, Gaby Bremer en Shutterstock.

Eindredactie: Bram Donkers – NUOVO Scholen

Redactionele en ondersteuning: Erica Vrijmoet

Vormgeving en productie: Dirk Jasper – Barnyard, Creative Powerhouse

Creatief manager: Gaby Bremer

Projectleiding: Anthony Cocomazzo

Drukwerkbegeleiding: GRV Project en Creatie

Druk: Drukkerij Ten Herkel

Copyright

© 2024 Stichting It's My Child, Utrecht

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

